

BINBIR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 150 - 25 Kuruş

28 - Mart - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

HEMEN KORSİKADAN NİSE GEÇTİLER. PAVLO OTOMOBİLİNİ TAMİR ETTİRDİ. MİLÂNDYA GELDİ. EVLÂTLARIM! NİHA. YET SİZE KAVUŞ. TUM...

BABA BAŞIMIZDAN GEÇENLERİ ANLATMAK İÇİN HAFTALAR LÂZİM. SEN NASIL. SİN BAKALIM.?

ARADAN BU KADAR ZAMAN GEÇTİ.
İNSAN BİR SATIR MEKTUP YAZAR,
BİR TELEFON EDER. PAUL SEN
ZAYIFLAMIŞSIN.. SEN DE
SÜZGÜNÜN MATİLDE
NEREDEN GELİYDR.
SUNUZ BAKALIM?

KORSIKA.
DAN PROFE-
SÖR..

NİHAYET DÖNDÜN MA-
 TİLDE.. BİLSEN BIRAK-
 TIĞIN MEKTUPLA BE-
 Nİ NE KADAR ÜZDÜN.
 ARTIK BARIŞTINIZ DEĞİL
 Mİ ? BİRBİRİNİZE ANLA-
 TACAKLARINIZI ANLATTI-
 NIZ DEĞİL Mİ ?

BİLEMEZSİNİZ
NE KADAR ÇOK
HATIRLADIM.ŞİTİ.
ŞİMDİ ARTIK
ÇOK MES'UDUM.

ALÂKA.
NA TEŞEKKÜR
EDERİM MATİLDE.
BEN SENİ KENDİ KIZIM
GİBİ SEVERİM. AN.
NENİ GÖRDÜN DE
ĞİL Mİ? KİMBİLİR
KADINCA HAYIR BABA
ĞİZ NE GÖRMEDİK.
SEVİNMIŞ ŞİMDİ İSVİÇ.
TIR? REYE GİTMEK

HAYIR BABA
GÖRMEDİK.
ŞİMDİ İSVİÇ.
REYE GİTME
NİYETİNDE
YİZ

NASIL ? GÖRMEDİNİZ
Mİ ? DÖLEYSE NERE-
LERDEYDİNİZ ŞİM-
DİYE KADAR. YOK-
SA YENİ BİR MACERA
PEŞİNDE Mİ ?

ÖYLE BABA..
MATİLDE DEMİN SANA: "KOR-
SIKADAYDIK!" DEDİ. DUYMA-
DIN MI? ORADA KÜREK MAA-
KUMU İDİK..

LÂTİFENİN SİRASI DEĞİL
PAVLO. OTURUN DA ANLA-
TIN BAKALIM. AMA BELKİ
MA TİLDE YORGUNDUR..
BİR BANYO YAPMAK
İSTER. NE DERSİN
KIZIM?

HEMEN HA-
REKET ETMEK
İSTİYORUM
PROFESÖR..

DOĞRU. SİRLEMONTA DEĞİL
Mİ? AMA BİRAZ NEFESAL
SONRA CANIM.. HEM SÖYLE
BİRAZ FERAHLA.. BU ARADA
DA PAVLO BANA OLUP Bİ-
TENLERİ ANLATIR..

MAALESEF BABA.. O KENDİ-
NE ÇEKİ DÜZEN VERİNCEYE
KADAR BENDE KISA BİR Zİ-
YARET YAPACAĞIM.

58/2

İHTİYAR PROFESÖR SOMURTtu.

NANKÖR ÇOCUKLAR...
ARTIK İHTİYARLADIM
DİYE BANA ALDIRMI-
YORSUNUZ. ARTIK
BİR AYAĞIM ÇUKURDA
ÖYLE OLDUĞU HALDE
BENİ EN SON HABER
DAR EDİYORSU-
NUZ

BENİM HALİMİ BİR
DÜŞÜNSENİZ
BU SÖZLERİ
SÖYLEMEZDİNİZ

PAVLO! ONA GİDİYORSUN
DEĞİL Mİ? SAKIN HA ELİN-
DEN BİR KAZA ÇIKMASIN
NE OLSA BENİ O
BÜYÜTTÜ.

KORKMA
CANIM.

YA ÇEKİL-
MEZSEM?

BENİM İTİRAFNA.
MEDEN FİLÂN HABERİM
YOK. SANA YAPACAĞIM TAV-
SİYE DE AYAKLARIMIN
DİBİNDEN ÇEKİLMENDİR.

PAVLO ERNESTONUN EVİNE GİTTİ.
YİNE SEN
HA!? BİLSEYDİM
KAPİYİ AÇMAZDIM. YİNE
NE İSTİYORSUN..

MUTABİK
KALDIĞIMIZ Ü-
ZERE İTİRAFNA.
MENİZİ..

150/2

Polis Hafiyesinin Hiddeti

Yazan: Bernard Gervaise

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

On seneden fazla bir zamandır memurluk etmiş bulunan Desiré Harvec günün birinde, geçirmekte olduğu mütevazı hayattan ve pek az para getiren yeknesak işinden gına getirerek isyan etti. Karısına:

— Bütün gün, karanlık yazıhanede kâğıtları karalamaktan bıktım. dedi. Meslek değiştirmek ve daha çok kazanacağım bir işte çalışmak istiyorum.

Kocasının daha çok para kazanması Madam Harvec'in de işine gelirdi. Hevesle sordu:

— Ne yapmak niyetindesin?

— Sihir ve büyü sayesinde hastaları iyi edeceğim.

— ?!...

— Gazetelerde Fakir Barban'ın ilânlarını görmüyor musun? Herif, doktorların derdine deva bulamadığı hastaları bir defada iyi ediyor. Söylendiğine göre her gün muayenehanesi dolup taşıyormuş. Kısacası adam para kırıyor, para...

— Fakir Barban, doktorların iyi edemediği hastaların derdine sihir kuvvetiyle çare bulabilir. Sen de kendinde aynı manevî kudreti hissediyor musun?

— Şaşarım aklına, Demek Fakir Barban'ın ve diğerlerinin hastaları sihir kuvvetiyle iyi ettiğini zannediyorsun... Karıcığım, Fakirlere gelen hastaların hepsi esas itibarıyla sağlamdırlar. Sözde sihirbazın bütün vazifesi onlara iyi olduklarını, hiçbir dertleri kalmadığını basit bir şekilde ve beylik kelimelerle telkin etmekten ibarettir.

Birkaç gün sonra gazetelerde şu mealde bir ilân görüldü: «Fakir Harvec. Bütün hastalık ve sakatlıkları kat'i bir şekilde tedavi eder. Tedavi tamamen bedavadır.»

Bu bedava numarası Desiré'nin kullandığı bir taktikti. Birkaç zaman, hastaların ayakları muayenehanesine alışana kadar bedava muayeneye devam edecek, sonra

1000 franktan aşağı olmayan tarifesini tatbika başlayacaktı.

İlânın neşredildiği günün ertesi muayenehane bedavacılarla dolup taşmıştı. Desiré onların muayenesine azamî itina gösteriyor ve sonra esrarengiz bir tavırla gözlerinin tam içine bakarak:

— Artık hiçbir şeyiniz kalmadı. diyordu. Evinize dönün ve doktorunuz neleri «yeme» dediye hepsini afiyetle yeyin.

Sonra bekleme odasına bağıryordu:

— Sıra kimdeyse içeri girsin.

Az zamanda Fakir Harvec'in şöhreti yedi mahalle öteye kadar yayıldı ve sabık memur artık 1000 franklık tarifeyi tatbik etmek zamanının geldiğini anladı.

Ücretli tedavinin ilk muvaffakiyeti Madam Hulala'nın, kırk yıllık illet ve evhamlarından kurtulması teşkil etti.

Daha muayene sona ermeden, saygı değer Madam Hulala kendini fevkalâde iyi hissetmeğe başladı. Hele 1000 franklık ücreti öderken tamamen memnun gözükiyor ve ezeli dertlerinden kurtulmuş olduğu için sevinçinden âdeta uçuyordu.

Ertesi gün muayenehaneye ge-

lenler arasında iyi giyimli, gösterişli bir adam da bulunuyordu. Eliyle, karın ve göğüs nahiyelelerinin epey geniş bir parçasını içine alan bir kısmı işaret ederek:

— Buramdan rahatsızım, dedi.

Desiré Harvec hemen, onun midesinden mustarip olduğuna kanaat getirdi ve paralı muayene başlayalı beri büsbütün kısalmış olan tedavi sistemini tatbik etti. Sonra adamın gözlerinin içine bakarak:

— Artık oranızdan ıstırap çekmiyeceğinizden emin olabilirsiniz, dedi. Bana olan borcunuz 1000 franktır.

Adam elini iç cebine attı. Ama portföyünden çıkardığı şey paraya benzer miyordu. Desiré Harvec dik-

Ücretli tedavinin ilk muvaffakiyeti, Madam Hulala'nın kırk yıllık dertlerinden kurtulması oldu.

kat edince bunun bir polis hafiyesi vesikası olduğunu anladı. Hafiye konuştu:

— Vizitanız çok ucuz. Mahkemenin, sahte doktorluk yaptığınızdan dolayı sizi çarptıracağı para cezasını bu şekilde toplayamazsınız.

Desiré Harvec ne yapacağını şaşırmişti. Kekeledi:

— Vallahi beyefendi, benim asıl gayem mustarip insanlara hizmettir... Meselâ daha geçen gün Hulala adlı bir kadını müzmin dertlerinden kurtardım. Ben müdahale etmeseydim muhakkak ki ölecekti.

— Asıl hatan bu oldu ya... Benim kaynanam olan Madam Hulala'yı iyi etmeni asla affedemem. Görürsün sen... Cezan çok ağır olacak.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

Hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YATINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yayı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SIYAH PELELERİN Lİ ADAM

YAZANI RAFAEL
SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 20

sin hakikati aranırsa Frey Juan, genç kızı itham eden bu suçlardan adam akıllı şüpheleniyor, bunların Don Pedro de Mendoza'yı kurtarmak için uydurduğunu zannediyordu. Mahkeme-yi tatil etmek istemesi de bu hususta adam akıllı düşünerek bir kanaat sahibi olmak için zaman kazanmak istemesinden ileri geliyordu. Genç kızın kuvvetli bir mantığa dayanan sualleri, kendinden emin halli, şüphelerini bütün takviye etmişti.

Onun için bu suale Frey Luis'in cevap vermesini istedi. Genç kızın meydan okuyan bakışlarına tahammül edemediği için, rahip, hâkimler heyetine döndü:

— Ben büyücülük ithamını sade bu nokta için mi ileri sürdüm? Onu hak yoluna döndürmek için uğraşmalarına nasıl cevaplar verdiğini söylemedim mi? İtiraf etmeğe cesaret edememiştin. Fakat şimdi söylüyorum. Mahkemenin merhametini diliyorum. Benim bile onun tesiri altında kalarak, birçok hakikatlerden şüphe etmek tehlikesine düştüğüm zamanlar oldu. Benim sözüme, kutsî akidelere güldüğü, alay ettiği zaman bu kadının şeytanla alâkası, şeytanın kulu olduğunu anladım.»

Rahibi hırs bürümüşü.

— Onu şu, yahut bu yüzden değil fakat umumî olarak, bir bütün olarak itham ediyorum. Ben ruhumu aydınlatan ışıktaki ne gördümse, hepsini anlattım, diyerek yerine çöktü. Başını ellerinin arasına aldı. Bütün vücudu titriyordu. Son dakikada cesareti kırılmıştı. Gemide onu ilk gördüğü andan beri hissettiklerini, genç kızın beyaz boynu ve yuvarlak göğsünün onun üzerinde yarattığı tesiri itirafa cesaret edemezdi. Genç kızın okadar tesiri altında idi ki yapılan haksızlıkların belki de bu güzel vücudu ateşe götüreceğini düşünerek titriyor. Santander'e çıktıkları günden beri onu itham eden her şeyi inkâr ederek, imanını, ruhunu kaybetmek pahasına da olsa Margaret'i kurtarmağı düşünüyor, vapurdaki münakaşaları sırasında rahip karanlık düşünce ve fikrilerle onun ruhunu körletmek istediği müddetçe genç kız uyanık müfekkirdi, sağlam kültürü ile kendisini aydınlatmıştı.

Genç kıza, bu cevabın, kendisini tatmin edip etmediğini soran Frey Juan'ın yumuşak sesini ve Margaret'in cevabını duydu.

— Hiçbir şeyi isbat etmeğe yaramayan bir sürü mânasız, saçma kelime dinledim. Benim din mevzularında çok kurnaz hareket ettiğimi söyledi. Ben bu mevzuda nasıl bir terbiye görmüş, nasıl yetiştirilmişsem o şekilde konuştum. Bu büyücülüğümü isbat ediyorsa, şu halde bütün protestanlar büyücüdürler.

Frey Juan münakaşayı daha fazla uzatmayarak mahkemeyi tatil etti ve Margaret'i gönderdi. Genç kız dışarı çıkar çıkmaz Frey Luis'e döndü ve rahibi öyle bir sual ve istintaka tâbi tuttu ki itham eden, itham edilen vaziyetine düştü. Frey Juan:

— Bir müddeiyi adam akıllı kontrol etmek lâzım dedi. Bu ka-

nun değil. Fakat ben temenni ederdim. Bilhassa bu mesele gibi onunkinden başka bir delil yoksa...

Savcı:

— Fakat hâdiselerin delâlet ettiği mânalar var. Don Pedro'nun söylediği, kadının da itiraf ettiği sözler, Don Pedro da inkâr edemez. mânalar var. Don Pedro'nun söylediği Frey Luis atıldı:

— Sonra kadının düştüğü dalâlet. Bunu kendisi de kabul etti... Bir mütereddiden her şey beklenir...

— Bir mütereddi için her şey mümkün diye, elimizde kat'i deliller olmadıkça, dalâlete düştüğü için onu mahkûm edemeyiz ki...

Savcı:

— Rahat etmeniz için, onu hemen mahkûm edelim Frey Juan! dedi.

Rahip bir aksi sada halinde bu fikre iştirak etti. O zaman reis, yüzü tamamiyle değişmiş, sert bir sesle:

— Rahat etmem için mi? dedi. Beni burada hiçbir zahmet ve kül-

Sert bir hareketle ayağa kalktı.

fete katlanmamak için mi oturuyorum?. Allahın uğrunda katlanacağım zahmet ve eziyetin ne kıymeti var? Nekadar güç olursa, olsun hakikati öğrenmeğe çalışacağız. Ve bunu sırf Allahın büyük adaleti yerine gelsin diye yapacağız. İnsanların rahat ve huzuru bozulsun diye değil...

Sert bir hareketle ayağa kalktı. Frey Luis tekrar bir şey söylemek isteyince ona da kendisinin burada şahit olarak bulunduğunu, sorulmadan bir şey söylemeğe hakkı olmadığını hatırlattı. Sonra kâtabin hazırladığı dosyayı aldı, dikkatle okudu:

— Bunları bu akşam baş enkizitöre gönderin. İstedi, dedi.

Bu mevzuun en dikkate sayan tarafı baş enkizisyoncu Toledo piskoposu Gaspar de Kirego'nun Don Pedro de Mendoza y Luna'nın dayısı olmasından doğuyordu. Gaspar de Kirego yegâne kız kardeşinin oğlu olan Don Pedro'yu bir evlât gibi benimsemiş ve kendisi yetiştirmişti. Bunu bütün İspanya bildirdi. Onun için Oviedodaki enkizisyoncular bu meseleyi ele almak için çekinerek, Toledo'ya baş enkizisyoncunun mintakasına göndermişlerdi.

Kardinal bu meseleden son derece müteessir olmuş ve kızmıştı. Don Pedro'nun cezadan kurtulma-

sına imkân yoktu. Prenslerin hayatiyle bile bilâ tereddüt, mahkemenin arzusunun yerine gelmesi için bazı ağır hükümlere boyun eğmesi icap ediyordu. En yakın akrabasına bile yardımı dokunamayacak şekilde karşısına kral, papa ve enkizisyoncular, ve nihayet cizvitler çıkardı. Bu hususta kendisi de hapiste olan ve müteaddit defalar dayısının huzuruna çıkarılan Don Pedro da çıkar bir yol gösteremiyordu.

Margaret'in büyücülükle itham edilmesine kahkahalarla gülüyor, bunun kendisine bir kurtuluş zeminini hazırlıyacağını nefretle reddediyor, bütün bunlara sebep olan kendini hiç affetmiyordu...

Hem dayısına, daha fena olarak ta Frey Juan'ın başkanlık ettiği mahkemede, baş enkizisyoncunun akrabası olduğu için onu korumak istediklerini, bu büyülenme hikâyesini onun için uydurduklarını söylüyordu. Eğer kendisini büyüleyen bir şey varsa o da Lady Margaret'in güzelliği,

zarafeti ve fazileti idi. Eğer bunlar büyücülüğe yeryüzündeki kadınların yarısını itham etmek icap eder diyordu.

Don Pedro'nun kendini kurtarmak için hiçbir şey yapmaması onları müşkül bir durumda bırakıyordu. O bu şekilde ısrar ettikçe enkizisyoncular da kendisinin hâlâ büyüün tesirinde olduğunu, söz ve hareketlerinin, buna delil teşkil ettiğini söylüyorlardı. Don Pedro da onlara ağzına geleni söylüyor, ne katolikeliklerini, ne budalalık-larını bırakıyordu. Hattâ bir seferinde de asıl kendilerinin şeytanın oyuncağı olduklarını, hiçbir hakikat göremeyecek kadar budala, müvesvis ve şeytanî düşüncelerle dolu olduklarını söyledi. «Sizin için hakikat, duymak istediğiniz sözlerden ibaret! Yeryüzünde hiçbir hayvan sizler gibi dalâlete düşüp, hata işlemez. Kendinize Allah köpekleri, Allahın sadık kulları adını veriyorsunuz. Allah sizin için ne düşünüyor çok merak ediyorum.»

Bu son derece tahkirâmiz sözlerden sonra mahkeme hemen tatil edilerek, yeğenin söylediği sözler ve tavrı hareketi bildirilmiş, onun tamamiyle büyülenmiş olduğundan zerre kadar şüpheleri kalmadığı söylenmişti.

Frey Juan dosyaya bir not ilâ-

ve ederek hâdis ne olursa olsun elde kat'i hiçbir delil olmadığı için Margaret Trevanion'u büyücülükle itham edilemeyeceğini, kendisinin yalnız katoliklere küfürden muhakeme edileceğini bildirdi. Eğer hakikaten büyücü ise aynı zamanda o cezasını da çekmiş olacaktı.

Frey Juan bunları 19 Ekim perşembe günü yazmıştı. 26 Ekim'de Toledo'da büyük bir Auto de Fé âyini hazırlanıyor. Margaretin o gün cezasını çekmesi tensip ediliyordu. Aynı günde Don Pedro da enkizisyoncuların kendisine münasip gördüğü bir kefareti vererek kabahatlerinden temizlenmiş olacaktı...

XIX

Kral II. Filip

Toledodaki baş enkizisyoncunun gönderdiği evrakı aldığı saatte Sir Gervase Crosby de Escuelde, kral Filip'in huzuruna çıkmak imkânlarını arıyordu.

Greenwich ile Madrit arasındaki yolculuk on beş gün sürmüştü. Gervase bu müddet zarfında sabırsızlıktan âdeti deli olmuştu. Margaret'in kendisine bu kadar lâzım olduğu bir sırada kendisini âdeti yeryüzünde emekliyor zannediyordu. Yolculuk bir kâbus gibi genç adamın muhayyilesine gökmüş, bu genç, tecrübesiz delikanlıyı yaşlı, temkinli, ağır bir adam yapmıştı.

Demoselleden yola çıktıktan altı gün sonra Santander körfezinde demirlediler. Aksi rüzgârlar yolculuğu geciktirmişti. Santander'e gelirken Margaret'i kaçıran tekneyi takip etmek gibi bir şey düşünmemişlerdi. Santander hem ilk liman, hem de Madrid'e giden en kestirme yolun güzergâhı idi. İspanya kralından lâzım gelen talimatı almadan Margaret'i aramanın ne kadar boş bir şey olduğunu o da takdir ediyordu.

Onun için evvelâ İspanya kralını, bu efsaneler diyarının prensleri prensini görmesi lâzımdı. (Dünya Gülü) İspanya sularında demirlediği sırada milliyetini belli etmemek için bayrak çekmemişti. Sir Oliver Tressillion cesur olduğu nisbette temkinli bir adamdı. Hiçbir tehlikeden kaçmaz fakat körü körüne de tehlikeye atılmazdı.

Maamafih hiç bayrak çekmek te, çekmek kadar nazarı dikkati celbederdi. Nitekim demir attıktan bir saat sonra iki büyük kayık (Dünya Gülü) ne yanaştı. İçindeki adamlar çelik miğferler giymiş ve zırh kuşanmışlardı. Mızrak, tüfek taşıyorlardı. Başlarında Santander muhafızı vardı. Gemiye milliyetini ve ne iş yaptıklarını öğrenmeğe gelmişlerdi. Sahildeki toprak da her an ateşe hazır vaziyette namlularını denize çevirmiş bekliyorlardı.

Sir Oliver merdivenin indirilmesini emrederek, muhafızı gemiye davet etti. Altı neferin daha yukarı çıkmasına da göz yumdu.

Sir Gervase kralın bu kısa boylu temsilcisine, Drake'yle beraberken öğrendiği kıt İspanyolcası ile in-

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

OH DLSUN
SERSEM
SIÇAN..

78

BU DA NESİ
VENÜS? YOK.
SAOTARAFI
MI GEÇİYOR
SUN?

NE SANDINDI? YÜZÜNE
GÖZÜNE BULAŞTIRDIN..
BEN BECERİKLİLE
Rİ SEVERİM.

NE DERSİN, MUGGER? SENİ
ESKİDENBERİ SEVERİM. SANA
GERDANLIĞIN YERİNİ DE
GÖSTERİRİM.

YOK..
YOK..

ONA İNANMA.
YIN..

SEN KARIŞMA
HANIM..

PEKALÂ, VENÜS,
BİR ÇARSAF YIRT
TA MORAYI BAĞ-
LA BAKALIM.

VENÜS GÜĞÜM..
YOKSA BENİ SA-
HİDEN BAĞLI-
YACAK
MISIN?

HA ŞUNU BİLEYDİN..
BEN ARTIK MUGGER
İLE BERABERİM.

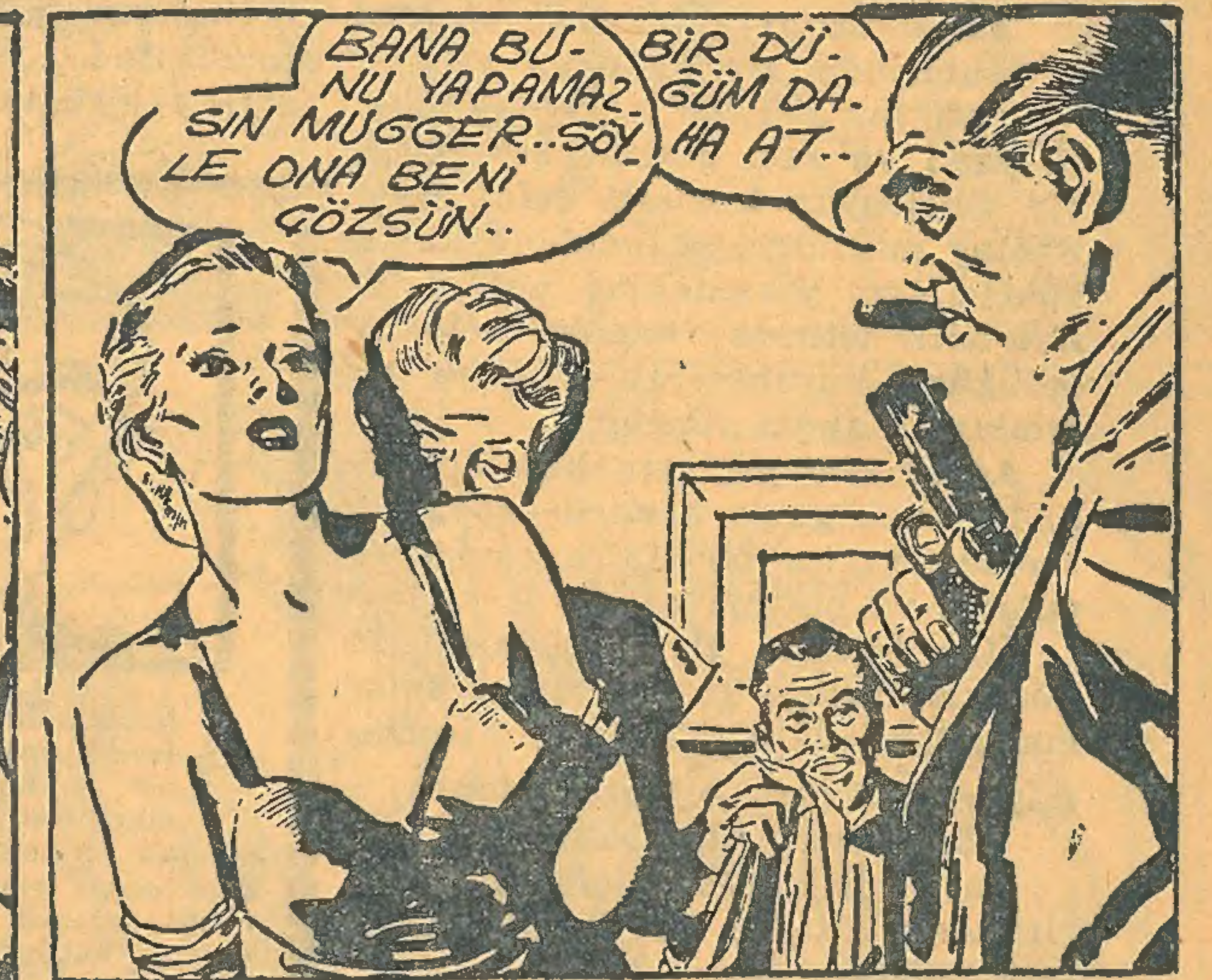

İŞTE MUG-
GER SİMSİKİ
BAĞLANDI.

ELİNE SAĞLIK VENÜS-
GÜĞÜM. AMA BURADA
YALNIZ SIKILA-
CAK GİBİ GE-
LİYOR BANA

ONUN İÇİN SEN
DE VENÜSÜ
BAĞLA HANIM

BANA BÜ-
NU YAPAMAZ
SIN MUGGER.. SÖY-
LE ONA BENİ
GÖZSÜN..

BİR DÜ-
GÜM DA-
HA AT..

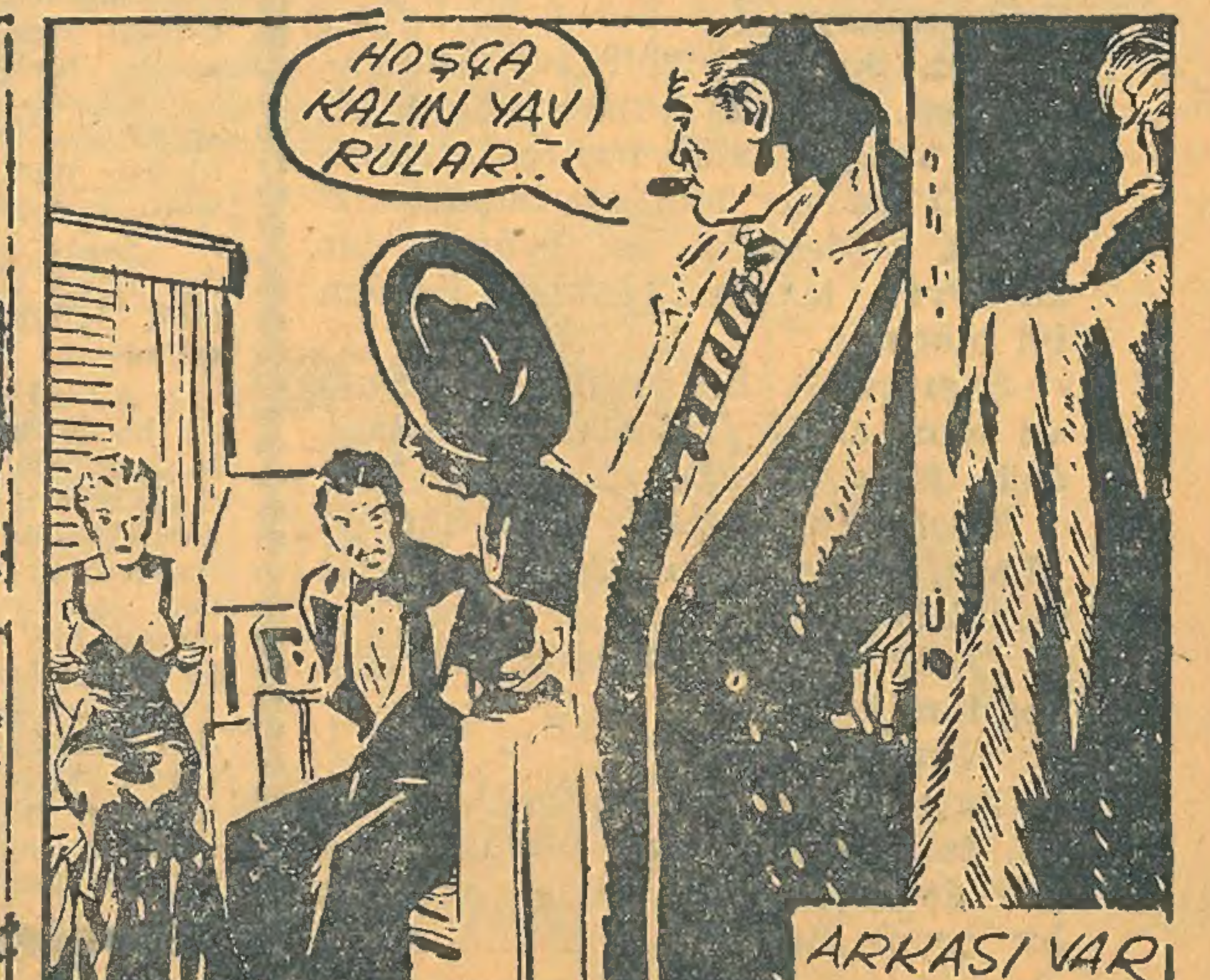
BEN SANA
GÖSTERİRİM.
İKİNİZİ DE
GEBER-
TECEĞİM.

VAY VAY... FENA KIZDI
DEĞİL Mİ BAYAN?

ŞİMDİNE
OLACAK?

İKİ DOSTUMU..
ZU DA SİMSİKİ BAĞ-
LADIK.. ARTIK ZÜM-
RÜTLERİ ARAMAGA
ÇIKIYORUZ.

HOŞÇA
KALIN YAV-
RULAR..

ARKASI VAR

Kapıyı açtığı zaman karşısında şaşı bir adam gördü.

KARA HABER

Nakleden: S. DEMİRCİ

İlk ilkbahar günü saat on bir sularında, sırtına uzun ve siyah bir muşamba giymiş, orta yaşlı ve şaşı gözlü bir adam Mr. Shelby'nin kapısını çaldı. Mrs. Shelby mutfakta akşamdan kalan bulaşıkları yıkamakla meşguldü. Zili işitir işitmez hemen ellerini önlüğüne kurularak telaşlı adımlarla kapıya yöneldi.

Adam onu görünce kulaklarına kadar inen geniş kenarlı şapkasını havada yarım bir daire çevirerek çıkardı ve hafifçe eğildi.

Mrs. Shelby ziyaretçisinin iki gözüyle birden kendisine bakamamasından pek hoşlanmışa benzer miyordu. Sinirli bir sesle sordu:

«Evet, ne istiyorsunuz?»

Şaşı gözlü adam içeriye doğru bir adım attı ve büyük bir ciddiyetle: «Sakin olun Madam, dedi. Telâşlanmayın.»

Mrs. Shelby hiçbir şey anlayamamıştı. Sesinde şüphe dolu bir ifade olduğu halde hafifçe sertlendi: «O da ne demek? İstedığınızı çabuk söyleyiniz de, ben de bir an evvel işimin başına dönsem iyi olacak.»

Şaşı gözlü hiç istifini bozmadı ve aynı ciddi tavırla: «Madam, dedi. Sizin çocuğunuz var mı?»

Büsbütün şaşırarak Mrs. Shelby: «Evet, diye cevap verdi. Var. Ne olacak?»

Öteki sordu: «Küçük bir kız değil mi?»

«Hayır, erkek.»

Şaşı adam: «Tabii, dedi. Öyle ya, tabii erkek. Pek büyük değil, pek de ufak değil. Söyle büyücek bir çocuk herhalde... Efendim?»

Kadının yüzündeki şaşkın ve sinirli ifade, yerini endişeli bir gölgeye terketmeye başlamıştı. Bu

yabancı oğlunu nereden tanıyor-du, onunla ne alakası vardı acaba?

«Evet, dedi. Daha on birini yeni bitirdi. Pek ama, oğlundan ne istiyorsunuz?» Birdenbire gözlerinde zekâsıyla mağrur insanlara has pırıltılar belirmeye başladı ve daha tatlı bir sesle: «Anladım, diye ilâve etti. Siz köşe başındaki mavi eve yeni taşınan kiracı olacaksınız. Yaramaz Jack bu sefer de ne yaptı gene? Camlarınızı mı kırdı, yoksa tavuklarınızdan birini tni boğazladı?»

Adam: «Hayır, Madam, dedi. Yanılıyorsunuz. Köşe başındaki mavi evde oturan kiracı ben değilim ve oğlunuzdan da hiçbir şikâyetim yok. Şimdi sizden sözlerimi cesaret ve sükûnetle dinlemenizi rica edeceğim.»

Mrs. Shelby gözlerini korkuyla kırpıstırdı ve kesik nefesler alarak: «Aman, Allahım, diye inledi. Ne demek istediğinizi bir türlü anlayamıyorum. Jack'ın başına bir şey mi...»

Şaşı gözlü yabancı: «Sakin olun, Madam, diye sözünü kesti. Sakin olun... Kendinize gelin... Oğlunuz bu sabah oynamak için evden dışarı çıkmıştı, değil mi?»

Zavalı kadının tahammülü tükenmeye başlamıştı. Bir solukta cevap verdi: «Evet, çıkmıştı. Hâlâ da eve dönmedi. Onu gördünüz mü yoksa?»

Adam bunları işitmemiş gibi devam etti. Sesi okadar sert ve soğuktu ki kadın iliklerine kadar ürperdiğini hissetti ve hafifçe sendeliyerek duvara yaslandı.

«Eğer yanılmıyorsam, evinizin arkasından geçen sokak birkaç yüz metre ileride güneye giden demiryolu ile kesişiyor ve...»

Gözleri yuvalarından fırlarcasına açılan kadın: «Allahım! diye feryad etti. Bana sen yardım et... Ne olursunuz, yalvarırım çabuk söyleyin. Ne var, ne oldu?»

«Madam, kendinize hâkim olun. Oğlunuzun selâmeti için heyecanlanmanız lâzım.»

Fakat kadının sınırları, zembereklerinden boğan yaylara

dönmüşü artık. Boğazına tıkayan hıçkırıklar arasından perişan ve vahşi gılgıklar kopararak haykırıyordu: «Jack; evlâdım!.. Günün birinde nazara gelip böyle bir felâkete uğrayacağın içime doğuyordu zaten... Haydi söyleyin, doğruyu söyleyin bana... Yarası çok mu ağır; yoksa...»

Adam belli belirsiz yumuşayan sesiyle: «Madam, dedi. Biraz önce demiryolunun üzerinden geçerken, rayların arasına çömelmiş, kendi kendine oynayan küçük bir çocuk gördüm ve öyle güzel oynuyordu ki durup bir müddet onu seyretmekten kendimi alamadım. Tam o sırada gözüme...»

Dizleri kesilerek olduğu yere yığılan kadın saçını başını yolarak canhıraş feryatlar koparmaya başlamıştı: «Evlâdım!.. Yavrum! Çığnendi, öldü değil mi? Jack! Jack!»

Şaşı gözlü adam cebinden çabucak bir şişe çıkararak: «Tam o sırada gözüme çocuğun, üstüne yağlı kömür karaları sürünmüş pantolonu ilisti, diye devam etti. O ise elbiselerinin leke içinde kaldığına aldırmadan oyununa devam ediyordu. Evde annesinin onları temizlemek için neler çekeceğini aklından bile geçirmiyordu mutlaka...»

Hıçkırıkları hafiflemeye başlayan Mrs. Shelly, kan çanağına dönen gözlerini adama dikmiş, ağzı yarı açık dinliyordu.

«Halbuki şu gördüğünüz şişe var ya, Madam. Bu şişenin içindeki suyun birkaç damlası, baştan aşağı yağlı karaya bulanmış bir elbiseyi, en küçük bir leke bırakmadan temizlemeye kâfidir. Zamanı, paradan ve emekten tasarruf etmek istiyorsanız elbiselerinizi temizlemek için yalnız ve daima: «Sihir Leke Suyu» nu kullanınız! Göreceği büyük hizmete mukabil, bir şişesinin fiyatı da sadece bir şilindir.»

Damarlarındaki kanın bir anda alev kesildiğini hisseden Mrs. Shelby'nin yerinden fırlayıp, kapının arkasında duran süpürgeyi yakalaması ile, şaşı gözlü adamın üstüne saldırması bir oldu...

Elektrikli tren

Alfred uslu bir çocuktur. Okadar uslu ki annesi ve babası bu huyunu mükâfatlandırmak için Paul amcanın oğlana bir oyuncak almasına nihayet müsaade etmişlerdi. Zira onun şımarmamasını, olduğu gibi akıllı, efendi bir evlât olmasına her şeyden üstün tutarlardı.

Cumartesi akşamı Paul amca eve geldiği zaman koltuğunun altında kocaman bir paket vardı. Alfred bunun mevzu bahis oyuncak paketi olduğunu anlamıştı. Bütün terbiye ve soğukkanlılığını unutup amcasının boynuna atıldı, onu yanaklarından öptü.

Sonra yere, kutunun başına oturarak ipleri çözüp kâğıtları açmağa başladı. İçinden kocaman bir lokomotif çıkmıştı.

Alfred ne yapacağını şaşırdı. Zira böyle bir oyuncak değil arkadaşlarının evinde, o civardaki oyuncak mağazalarında bile görmemişti. Çok sanatkâreane bir şekilde yapılmış ve boyanmış olan lokomotif hakikîlerinden sadece boy itibarıyla farklı olup onlara bir faikiyeti de vardı: elektrikle işliyordu.

Parıl parıl parlayan raylar kutudan çıktıkça, kanapelerin üzerinde oturan Alfred'in annesiyle babası yerlerinden söyle bir kımıldanıyorlar ve Paul amcaya:

— Senin böyle bir şey yapmana

Nakleden: Yavuz Kaynar

müsaade etmemeliydik, diyorlardı. Kimbilir ne kadar paran gitmiştir... Sonra oğlana da bu kadar yüz vermek doğru değil.

Büyüklerin muhaverelerine karışmamasını bilecek kadar iyi bir terbiye almış olan Alfred sesini çıkarmadan duruyor ve lokomotifini bir denizaltı veya tayıre haline getirebilmek için ne gibi tadilat gerektiğini tasarlıyordu.

Bu sırada babası eğilerek lokomotifini elinden aldı. Makine işlerine meraklı olduğu için rayların monte edilmesini ve lokomotifin yerine yerleştirilmesi işini üzerine almıştı. Fışırarak sokulduğu zaman lokomotif hareket etti. Işıklar çıkarak hakikî bir lokomotif haşmetiyle rayların üzerinde dönüp duruyordu. Onun gezinmesini bir müddet de elektrikleri kapayıp karanlıkta seyrettiler. Sonra babası:

— Bugünkü bu kadar yetişir Alfred, dedi. Bunları kaldıralım artık.

Alfred babasına itiraz etmeyecek kadar iyi terbiye edilmişti. Hiç sesini çıkarmadı... Ertesi gün oyuncakıyla oynamak istediği zaman ona:

— Ne? dediler. Tek başına mı? Fakat sen daha o lokomotifini tek başına idare edecek yaşta değilsin. Ya

sigortayı filân yakarsan? Biraz daha büyü, ozaman oyuncakın emrine âmade olur.

Artık Alfred'in bütün isteği bir an evvel büyümektir. Ama bütün hüsnüniyetine rağmen bu işin olması aylara, senelere bakıyordu.

Sonra mektep zamanı geldi. Ana-babası artık:

— Şimdi oyun oynamak zamanı değil. Diyorlardı. Dersine çalış bakalım. Geçen gün öğretmen aritmetikten zayıf olduğunu söylüyordu. Senin geçen için var kuvvetinle çalışman lâzımmış.

Mektep bittiği zaman Alfred artık bir lokomotifle vakit geçiremeyecek yaşta bulunuyordu. Maamafih oyuncakıyla hiçbir zaman oynayamamış olmanın hüznü bir yara gibi içine yerleşmişti.

Biraz daha büyüdü ve bir genç kıza âşık oldu. Sonra bu kızla nişanlandılar ve evlendiler. Bir yıl kadar sonra da Ferdinand adlı bir oğulları oldu.

Ferdinand'ı, terbiyesine azami ihtimam ederek büyütüyordu. Kendisine hediye verilecek bir yaşa geldiği zaman Alfred ona lokomotif mükâfat olarak verdi.

Nihayet, hayatında ilk defa olarak, hasretini çektiği lokomotifin doya doya oynayacak mevkie erişmişti.

GİZLİ VAZİFE !..

HEPİMİZE YETECEK
AT VAR..

AYAKLARINA OT BAĞLAYALIM..
GÜRÜLTÜ ETMEDEN
KAÇARIZ.

GERİYE KALAN SON İKİ AT HUY
SUZLUK ETTİ ÖLDÜRELİM ON-
LARI..

ANDRE.. NE GÖ-
ZÜ KANLI OLDUN..
ARTIK SENİ TANIYAMIYORUM

SAG BIRAKIRSAK
BİZİ TAKİP E-
DERLER.

AT VEYA İNSAN..
ÖLÜM İSTEMİYO-
RUM ANLADIN MI ?

ANDRE BIRAK BEN
BURADA KALAYIM.
ALENİN ÖLDÜĞÜ
YERDE ÖLEYİM

FAKAT BUNUN İMKÂNİ
YOK.. SEN BİZİM
MAHVİMİZİ İSTİYOR-
SUN?

HAYIR.. SİZ GİDİN
BENİ YAL-
NIZ BIRA-
KIN

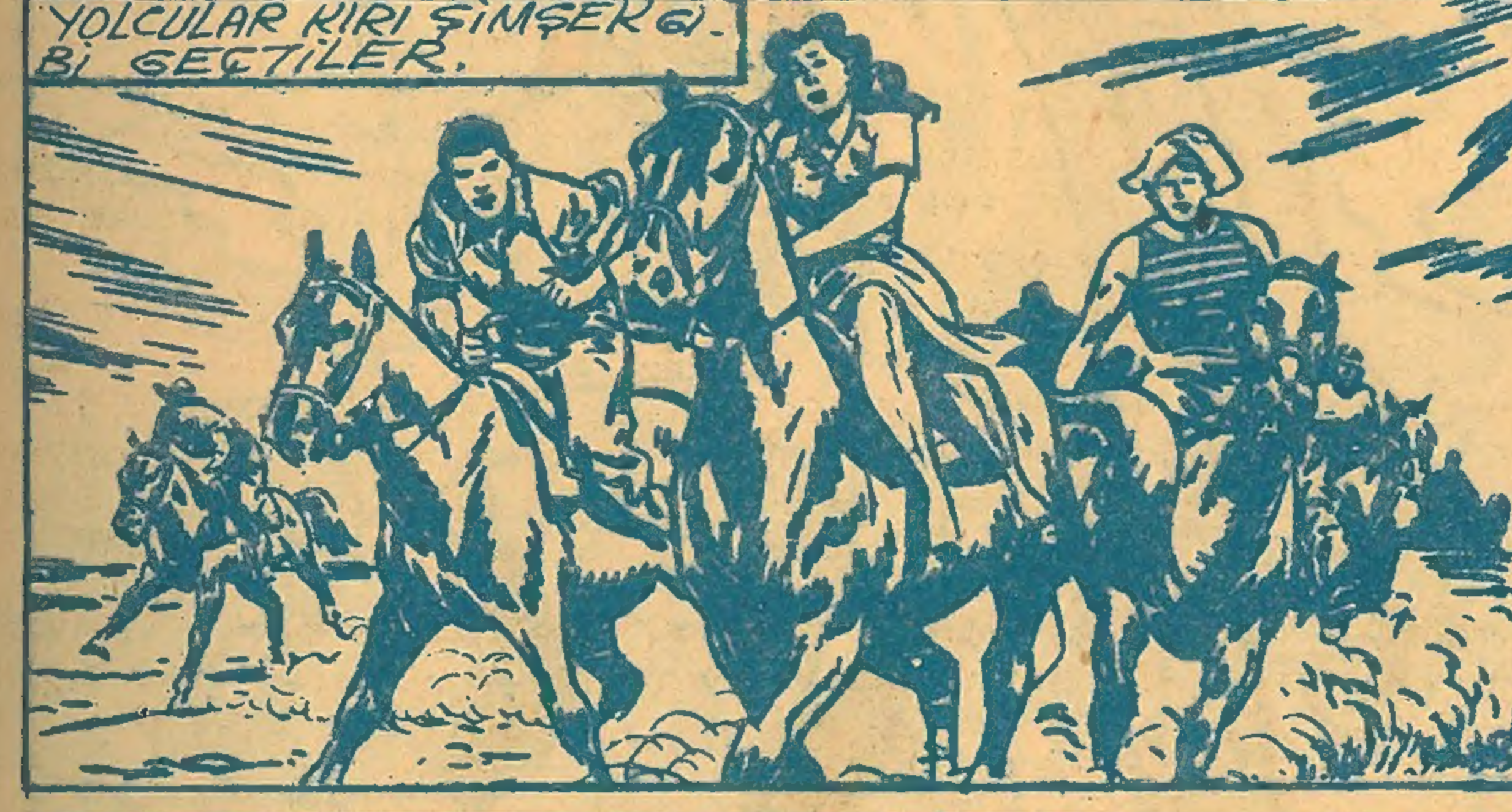

BENİ DELİ ETME MİŞE-
LİN GİDELİM. YOKSA HE-
PİMİZİ GEBERTECEKLER
BURADA

KARDEŞİNİN HAK-
KI VAR MIŞELİN
KALK GİDELİM..

ALEN.. ALEN.. BENİ AFFET..
SENİ BIRAKIYORUM.. AMA
ELİMDE DEĞİL..

YOLCULAR KIRI ŞİMŞEK Gİ-
Bİ GEÇTİLER.

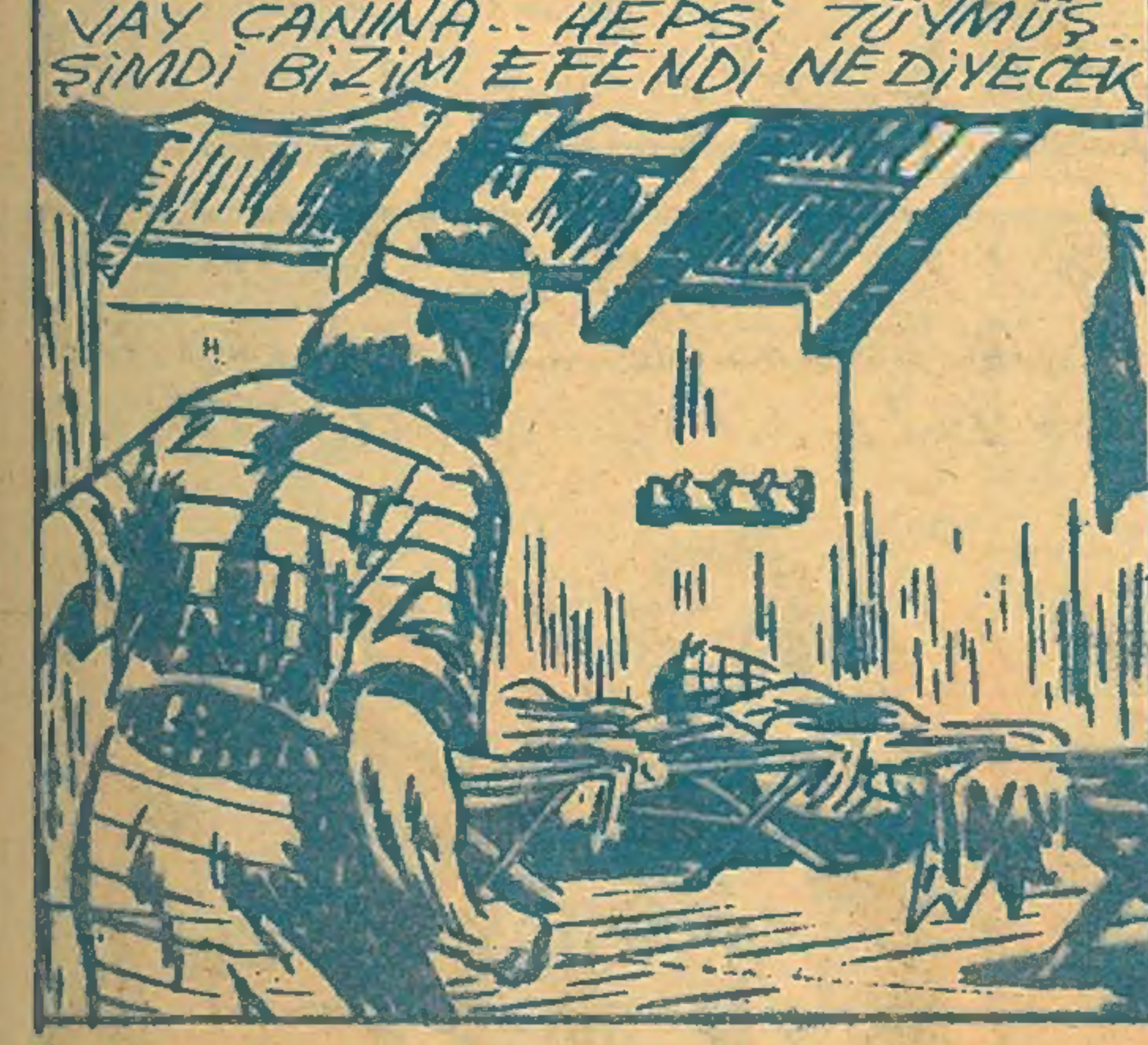

BİRAZ SONRA TALPA VİTALİ-
SİN YANINA GİRDİ

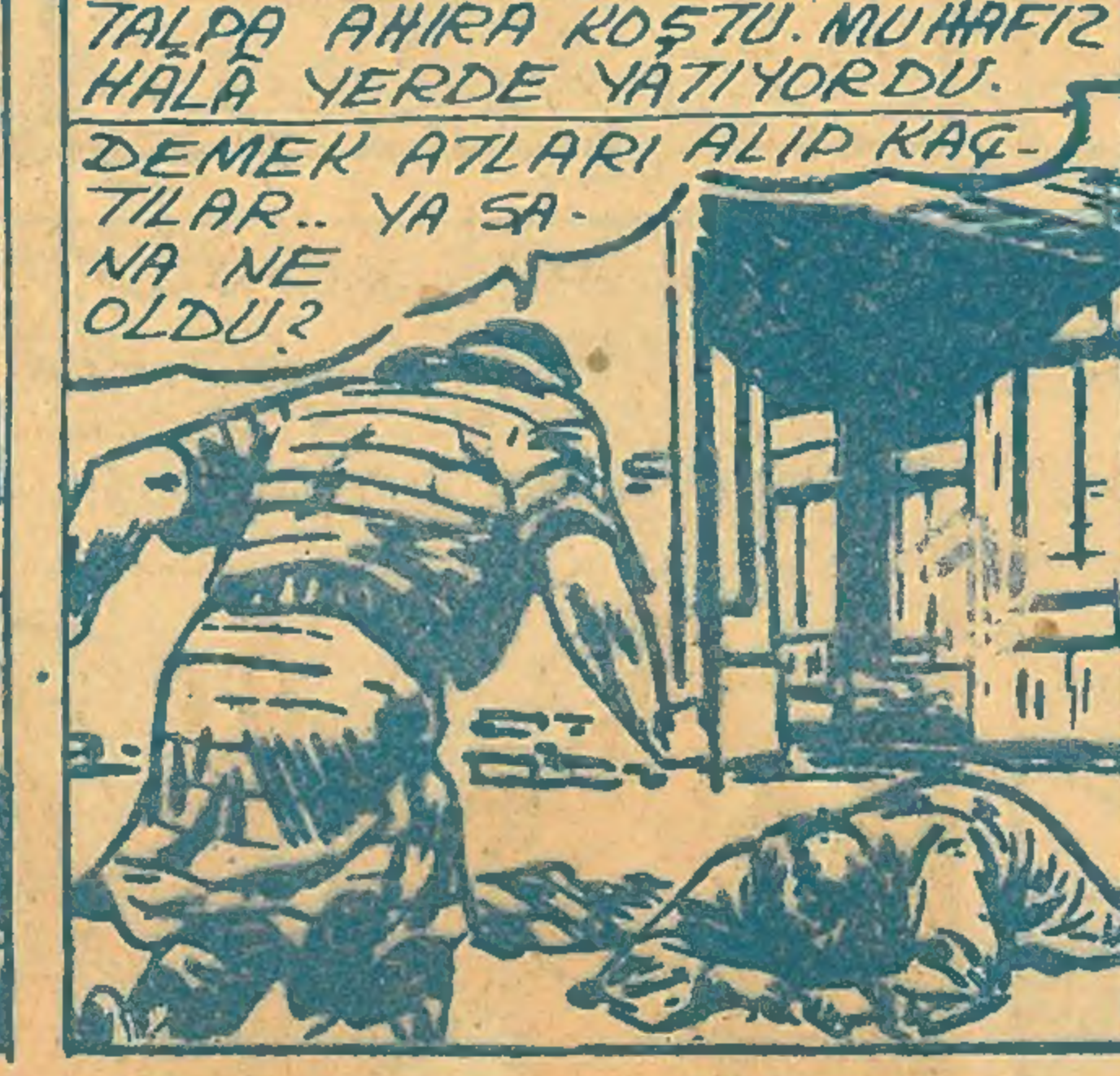
BANA NEYE YARAN GİT-
ÖYLE BA- TIKGE
KIYORSUN AGIRLA-
ŞIYOR

ŞOM AĞIZLI.. YARAMIN
KANGREN OLDUĞUNU
MUSÖYLEMEK İSTİYOR
SUN.. BANA İHTİYAR
FRANSIZ KADININI
GÖNDER..

VAY CANINA.. HEPSİ TÜYMÜŞ..
ŞİMDİ BİZİM EFENDİ NEDİYECEK

TALPA AHİRA KÖŞTÜ. MUHAFİZ
HALA YERDE YATIYORDU.
DEMİK ATLARI ALIP KAÇ-
TILAR.. YA SA-
NA NE OLDU?

BİLMİYORUM
TALPA.. BAŞINA
BİRŞEY VUR-
DULAR BAYIL-
MIŞIM.

BİZİM EFENDİYE
HABER VERELİM.
BİZİ YEMEZ YA-
ÖCÜMÜ SONRA
ALIRIM.

HAYIR ALLAHIM
ÖLMEK İSTEMİ-
YORUM.

VIDALİS
KALKTI.
AYNADA
YARASINA
BAKTI.

ALLAHA YALVARMAK İÇİN DİZ
GÖKTÜ, BAŞI DÖNDÜ, DEVRİLDİ.

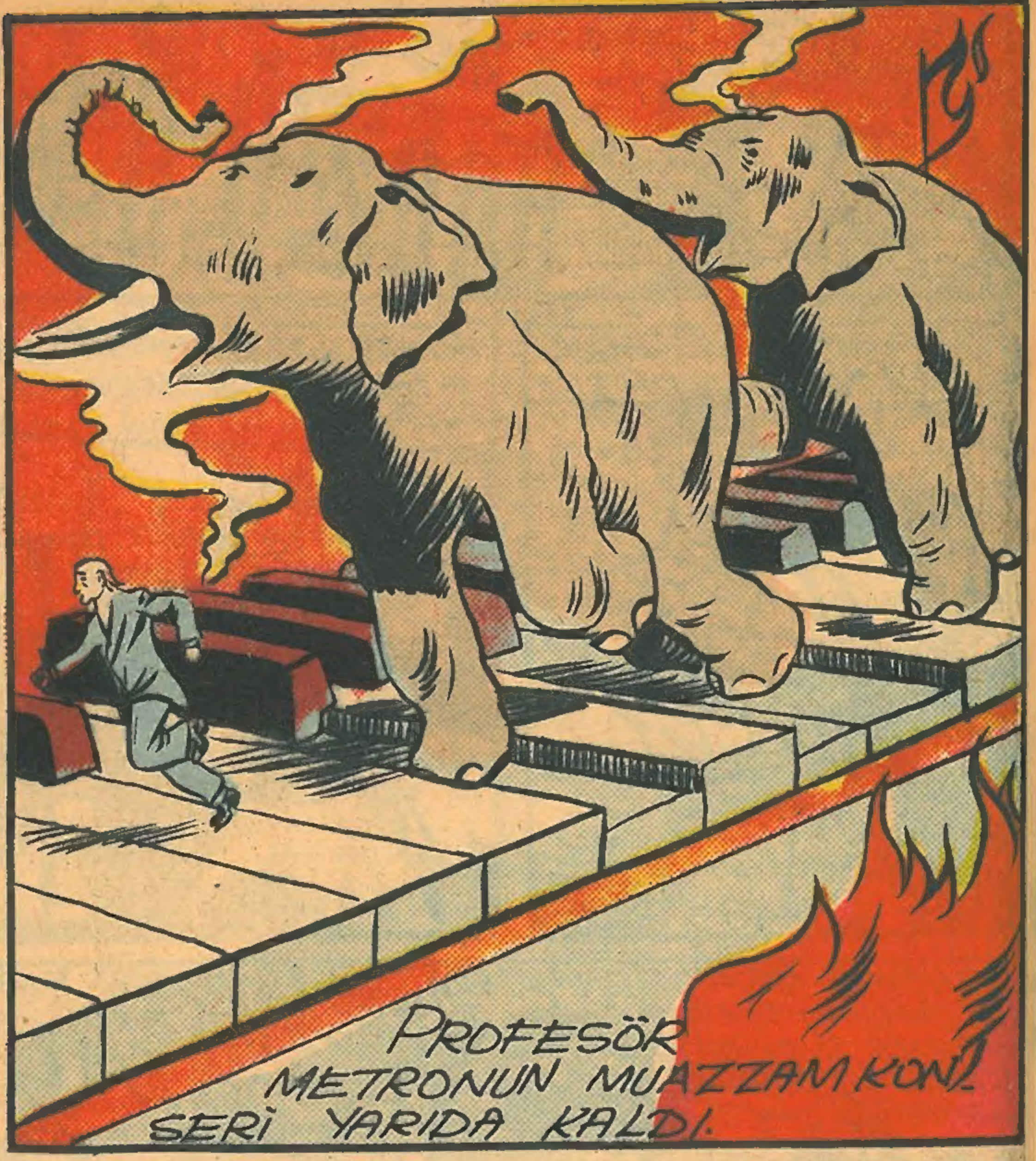
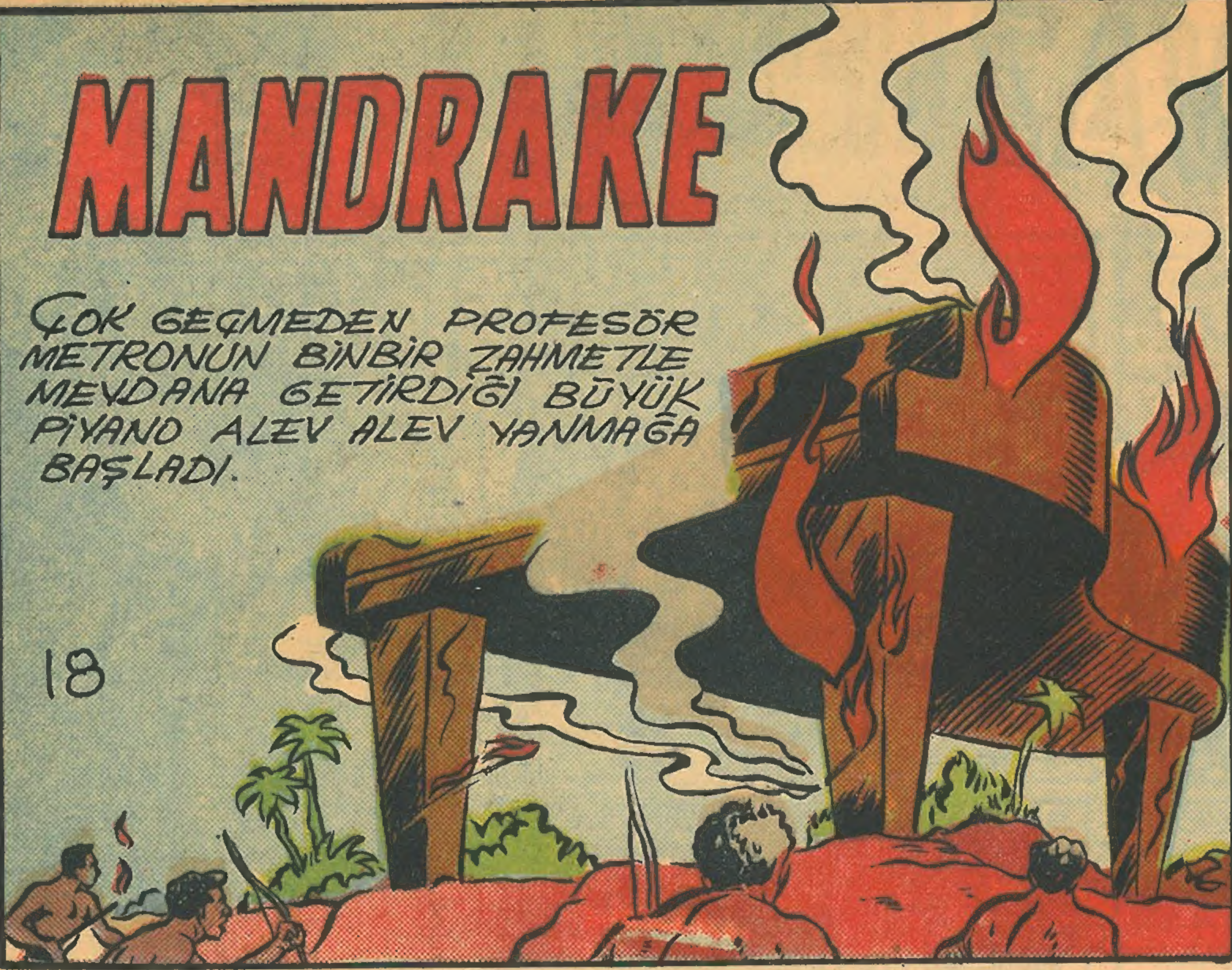
ÖLMÜŞ.. KOR-
KU ONU ÖLDÜR-
MÜŞ.. ÇİFTLİ-
ĞİN İDARESİ-
Nİ BEN ELİME
ALACAĞIM.

ARKASI VAR.

MANDRAKE

ÇOK GEÇMEDEN PROFESÖR METRONUN BİNBİR ZAHMETLE MEYDANA GETİRDİĞİ BÜYÜK PİYANO ALEV ALEV YANMAĞA BAŞLADI.

18

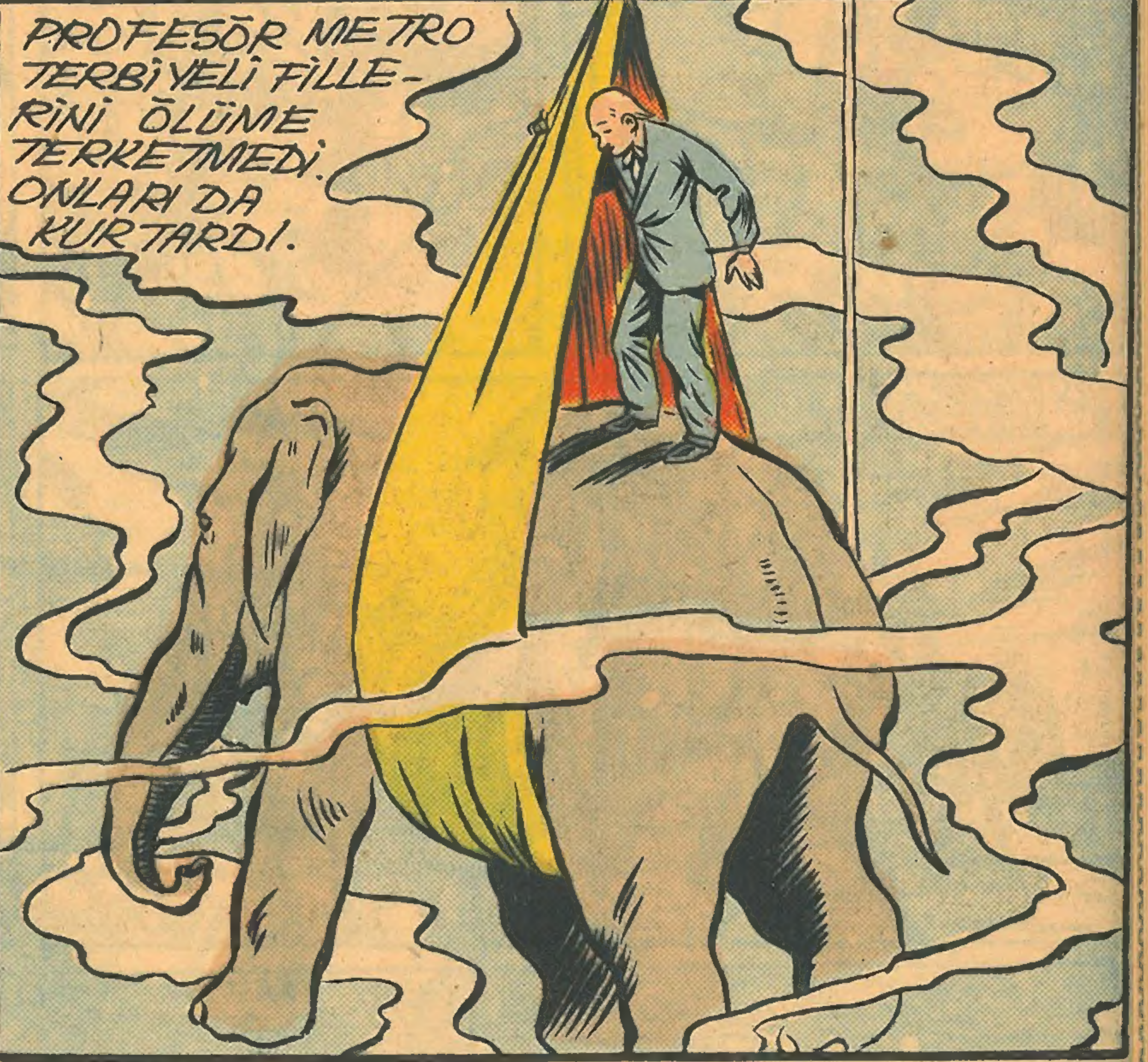

PROFESÖR METRONUN MUAZZAM KONT SERİ YARIDA KALDI.

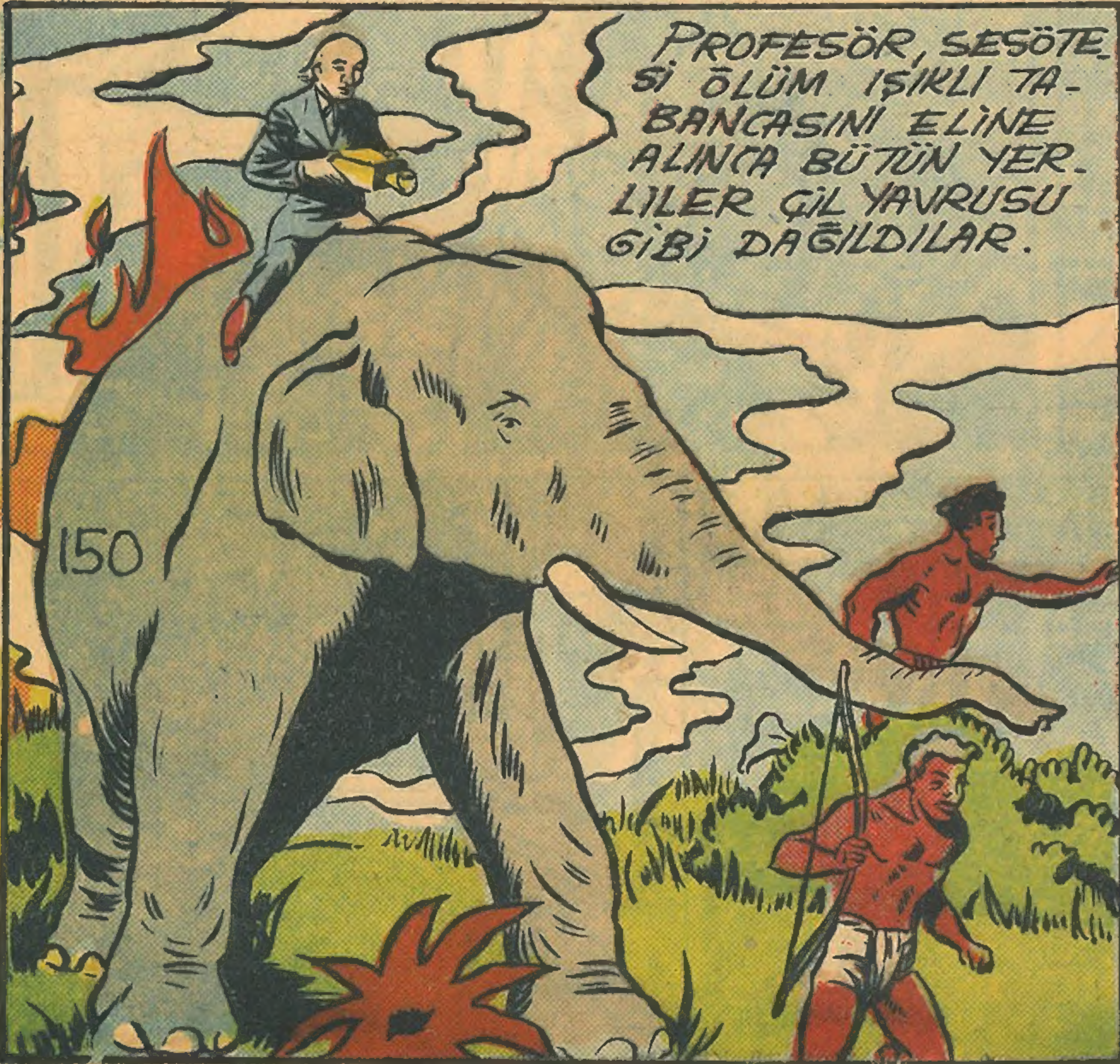
MANDRAKE VE ARKADAŞLARI TAM SİNİŞ MA ZAMANININ GELDİĞİNİ FARKETTİLER VE BÜYÜK PİYANONUN BACAKLARINDAN BİRİNDEN AŞAĞI İNDİLER.

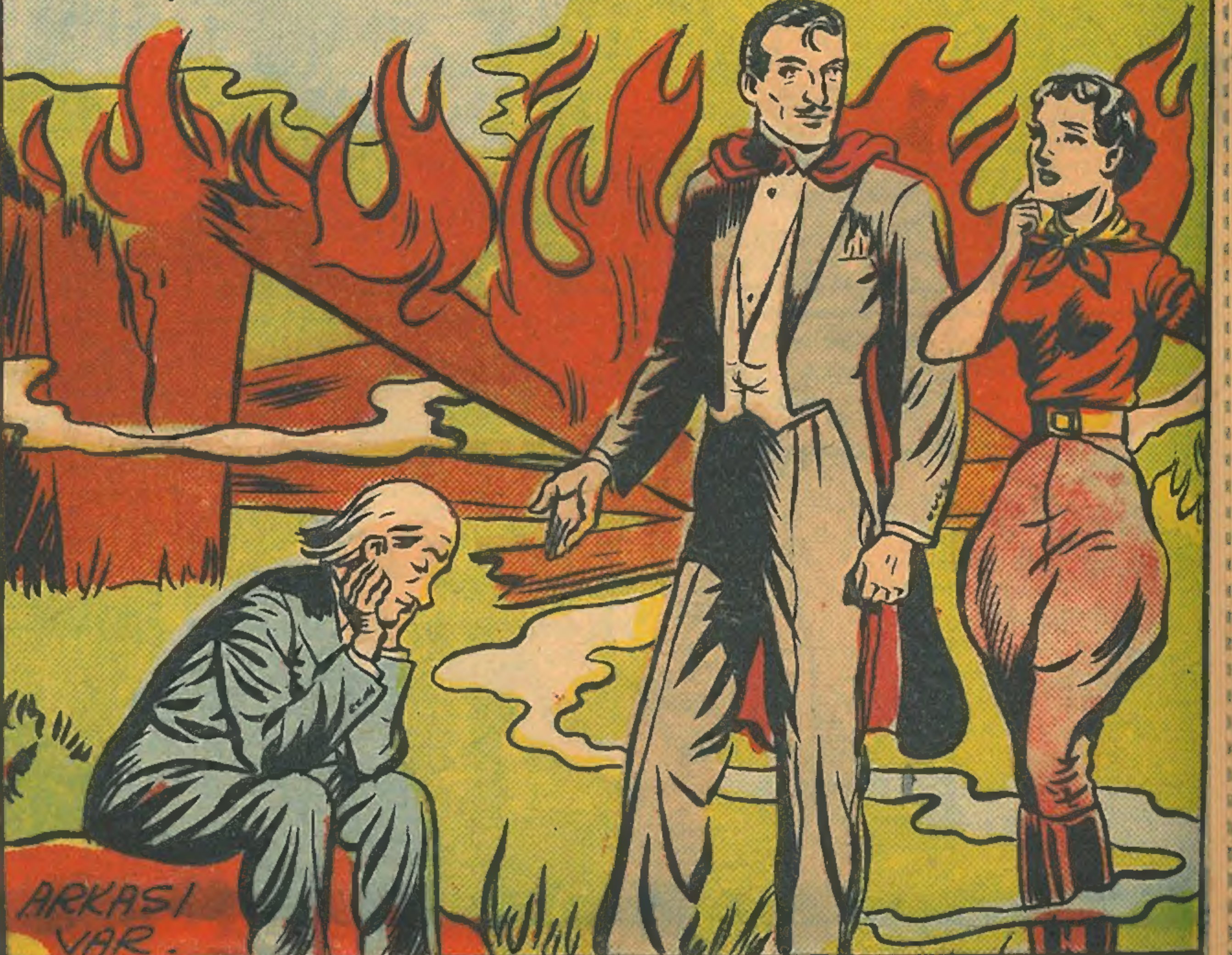
PROFESÖR METRO TERBİYELİ FİLLERİNİ ÖLÜME TERKETMEDİ. ONLARI DA KURTARDI.

PROFESÖR, SESÖTE Sİ ÖLÜM IŞIKLI TABANCASINI ELİNE ALINCA BÜTÜN YERLİLER GİL YAVRUSU GİBİ DAĞILDILAR.

KOCA PİYANO YANDI BİTTİ KÜL OLDU. PROFESÖR METRO PİS PİS DÜŞÜNCEYE DALDI. BÜTÜN HAYATININ BİRİÇİK EMELİ, PİYANOSU YOK OLMUŞTU.

KARTALIN OĞLU

ELMAS ATI CEYLANI BUL-
DU. DEDESİNİN SARAYINA YOL-
LANDI. RACA İNDRA
GENÇ PREN-
SİN GERİ GEL-
MEMESİNDEN
ENDİŞE
EDİYORDU.

3/1

LİÇ GÜNDÜR MEY-
DANDA YOK.. HIÇ BU
KADAR GECİK-
MEZDİ..

İHTİYAR TORUNUNU
ÇOK SEVERDİ. DE-
LİCE BİR FİKRE
KAPILDI.

GİDİP ONU ARA-
MALIYIM.

BAKAR KÖR
OLMASINA AL-
DIRNADAN
YOLA ÇIKTI..

BENİ NASIL TERKE-
DER.. NE ASİL NE
CIVANMERT.. ÇOCUKTU.

TAM BU SIRADA ELMAS
TA İHTİYAR İNDRA'YI
DÜŞÜNÜYORDU.

İLK DEFA BU KADAR GECİKİ-
YORUM.. DEDEMİ MERAK
İÇİNDEDİR..

YOLUN ALTINDA, BİR UÇURU-
MUN DİBİNDE BİR İNSAN GÖR-
DÜ. ARTIK SARAYA YAKLAŞMIŞ-
TI. ELMAS BİRAZ DİKKAT EDİN-
CE BUNUN DEDESİ İNDRA
OLDUĞUNU GÖRDÜ. CIVARDA
BİR ŞELÂLE VARDI.

ŞELÂLENİN PATIRTIDISINDAN
İHTİYARA TEHLİKEYİ DUYU-
RAMADI. KÖR ADAM BİR AN
DAHA ÖNÜNE GEÇİLMEZSE
UÇURUMA YUVARLANACAKTI.
ELMAS BAŞKA ÇARE BULAMA-
DI ATILA BİRLİKTE KENDİNİ
UÇURUMDAN AŞAĞI SALIVERDİ

150/1

İHTİYAR İNDRA ÜRKEREK GE-
Rİ ÇEKİLDİ VE MUHAKKAK BİR
ÖLÜMDEN KURTULDU. ELMAS
VE ATI CEYLANA HARİKA KA-
BİLİNDEN BİR ŞEY OLMADI.

KİM O?

GENÇLE İHTİYAR BİRBİRLERİ-
NE SARILDILAR.

OĞLUM.. ARTIK GERİ GEL-
MİYECEĞİNİ SANIYORDUM.

HAFTALAR HÂDİSESİZ GEÇTİ. FAKAT ELMAS, BİRGÜN 18 İNE BASINCA GÖRDÜĞÜ HAYALLERİN VE KENDİNİ ÇAĞIRAN SESLERİN PEŞİNDEN GİTMEĞE KARAR VERDİ.

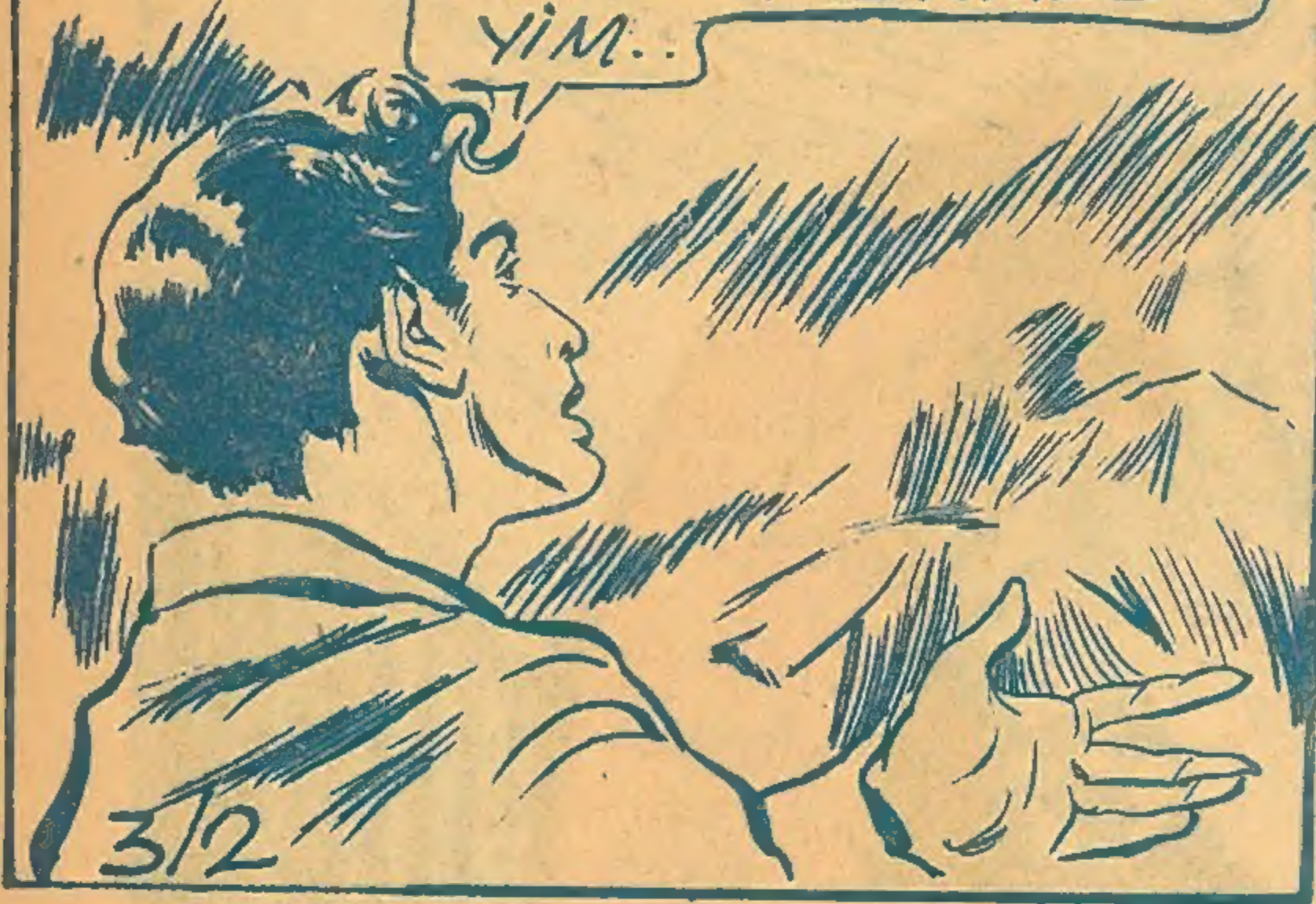
BUGÜN ARTIK ONSEKİZİMİ DOLDURDUM. AKIL BALIĞ OLDUM.. KARARIMI VERMELİ. YİM..

KARAR GÜNÜ, BÜYÜK GÜNDÜ BU.. GİYİNDİ. DEDESİNE VEDAA GİTTİ. İŞİN TUHAFİ ONU DA MERASİM ELBİSELERİYLE BULDU.

BEN DE SENİ BEKLİYORDUM. NEYE GELDİĞİNİ BİLİYORUM

DEDE.. KARA RİMİ VERDİM. BEN GİDİYORUM..

SEVGİLİ EVLADIM. SARA YIMDA MEMNUN, MESRUR, MES'UT DEĞİL MİSİN?

NEYE BU NİMETİ TEPIYORSUN?

BEN BU SARAYDA MES'UT DEĞİLİM. DİKEN ÜSTÜNDE OTURUYORUM. HER GECE BENDEN İMDAT İSTİYEN SESLER DUYUYORUM. GİTMELİYİM

İHTİYAR RACA FAZLA İSRAR ETMEDİ. ELMASI KUÇAKLADI. HAYIR DUADA BULUNDU.

ALLAHIM.. SEN BU GENÇİ KORU.. KALBİ TEMİZ, MERT BİR DELİKANLIDIR

İHTİYAR RACA İNDRA, ELMASI BİR "SESİ PLAĞA ALMA" ALETİNİN YANINA GÖTÜRDÜ.

YÜZÜNÜ HİÇ GÖRMEDİM. SESİNİ DE KAYBEDERSEN HAYAT BENCE ÖLÜMDEN DE BETER OLACAK. GEL BU ALETİN ÖNÜNDE KONUŞALIM.

İNDRA, ELMASIN BOYNUNA SİHİRLİ BİR GERDANLIK, ELİNE UĞURLU BİR KILIÇ VERDİ.

HAYDİ YOLUN AÇIK OLSUN DELİKANLI. GÜLE GÜLE GİT.. YİNE GEL BEKLERİM.

DEDE BU VERDİĞİN SİLÂHI DAİMA HAK HUKUK GÖZETEREK KULLANACAĞIM. FAKİRİN, DÜŞKÜNÜN, ESİRİN YARDIMCISI OLACAGIM..

ELMAS HEMEN İHTİYARI TERKETTİ

GÜLE GÜLE YAVRUM. BENİ AĞLAMAM BOŞUNA.. ALLAH ADİLDİR.. BANA DEDE DİYORDUN... AMA SEN BENİM TORUNUM DEĞİLDİN.. HAK YERİNİ BULUYOR..

İHTİYAR GİDERAYAK NELER YUMURTLADI? ONUN TORUNU DEĞİLDE KİMİN NESİYDİ ELMAS PEKİ..?

ELMAS DÖRT NALA YOL ALIYOR. GÖKLERDE ADAR GENÇİ TAKİP EDİYORDU

Ancamın MİRASI

Tefrika No. 28

YAZAN: K. TUĞCU

Gölümsiyerek: — Doktor ancak hasta için ziyaret yapar, dedim. Bir doktorun bir eve gittiğini görenler, o evde bir hastalık umarlar. Zannederler ki doktorlar sadece bir tıp adamıdır. Onların dostları, ahbabları yoktur. Halbuki onların içinde ne yalnız kalmış insanlar, ne kadar tesahüp edilmeğe muhtaç olanlar vardır.

Aslında uzun yıllar kimsesiz kalmak, yatı mekteplerinde okumak daima yakınlığı bulunmayan kendi havalarında insanlarla düşüp kalmak beni biraz usandırmıştı. Bu genç kıza dert yapmak zaafını gösterdiğime sıkıldım.

Kız bana elini uzattı ve üzüntüyle, hicapla:

— Minnettar bir kızın daima duanızın olduğunu lütfen hatırlayınız, dedi.

— 34 —

Bir doktor, bir hastanın evinden çıkar çıkmaz oradaki ıstırapı unuttur.

Fakat Nerminlerden çıkınca uzun zaman üstümde bir tesir kaldı. Ertesi gün bile onu düşünüyordum.

Bana intikal eden paraları ve konağı Kızılaya devretme işleriyle kendimden geçerek, hastalarla avunarak unuttuğum halde, yorgun argın bir koltuğa yıkıldığım zaman yine aklıma o geliyordu. Kendi kendime:

— Güzel kız doğrusu, diyordum. Biraz toplanınca pek yamanlaşıp. Aradan bir ay geçse kimbilir ne âfet olacak.

Niçin böyle düşünüyordum? Şüphesiz yalnızlıktan usanmıştım. Karşımda da pek güzel bir mevzu vardı.

Nermin liseye kadar pek varlıklı büyütülmüştü. Okutmuşlar, piyano öğretmişler, öksüzlüğü, yetimliği anlamasın diye ellerinden geleni yapmışlar. Fakat kader son deminde, ihtiyar tüccarın elinde ne varsa almış. İhanete, iflâslara uğramış. İki odalı bir kira evine düşmüşler.

Fakat, fakat pek küçük şu Nermin.

Ben vakit, vakit, sancı tutmuş gibi onu düşünürken, muayenehaneyi kapamağa hazırlandığım bir gün, geç vakit onu tekrar karşımda görmez miyim?

İçimden:

— Hay hınzır kız, demiştim. Başına dert mi açacaksın?

Onun elinde büyücek bir kutu vardı. İlk defa sırtını dinlediğim muayene masasına onu bıraktıktan sonra:

— Adnan Beyefendi, dedi. Hayatını kurtardığınız ve kendisine en büyük yardımları yaptığınız bir âciz kızın şu hediyesini kabul ediniz.

Biraz daha toplanmış, biraz daha güzelleşmiş, eni konu güzel, hattâ pek güzel. Hele bu utanma, bu heyecan onu ne kadar canlı, değerli, renkli gösteriyor?

Ellerimi kurularken:

— Ben de yeni bir hasta geldi zannettim, dedim. Ne varmış bu kutuda?

— Benim âcizim ve saygısızlığımla eğlenmeyiniz efendim.

— Hayır, böyle pırıl pırıl bir

küçük hanım acizden bahsedemez. Ciddi söylüyorum. Korkarım bana bir pırlanta diktiniz.

Nermin gözlerini indirerek:

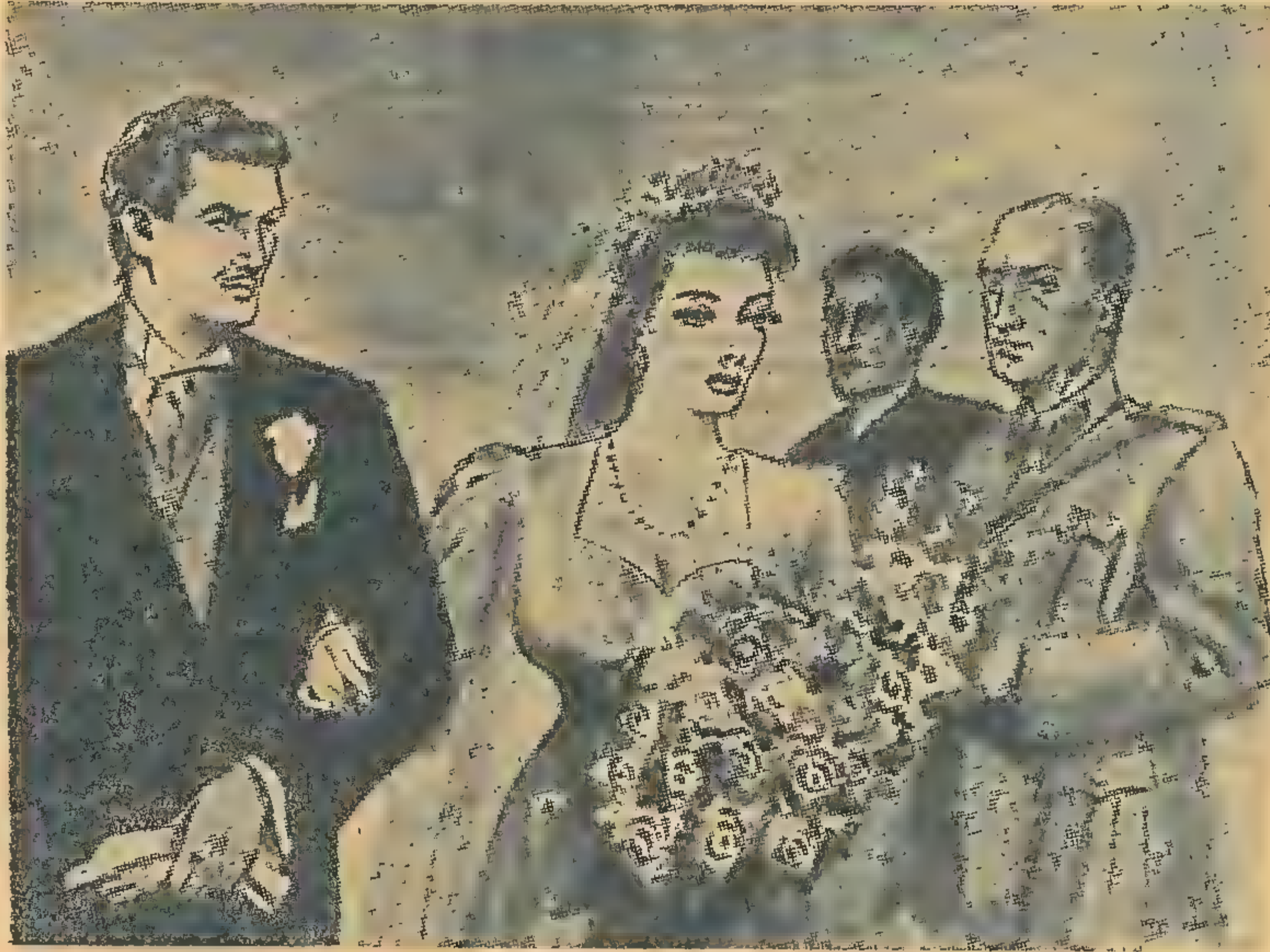
— Adnan Bey, dedi. Bunun içinde bir çift çay fincanı var. Büyük babamla büyük anneme düğün hediyesi olarak vermişler. Aç kaldık, soğukta kaldık, her şey satıldı, fakat bu, altmış yıl, onları dirlik içinde yaşatan dua sinmiş hediye satılamadı. Pek kıymetli değil ama uğuru denenmiş bir şey.

Kutuyu kendi elimle açtım. İncecik, sırçadan bir çift çay fincanı ve tabağı kendi mahfazasında duruyordu. Mavi mineler işlenmiş olan bu takım cidden güzeldi.

Fakat önce pek neşeli davranmışken sonradan kaşlarını çatı-tım.

— Nermin hanım, dedim. Bu bir saadetin, bir evin muskası gibi olmuş. Bunun evden eksilmesi, o iki ihtiyarın üstünde mutlaka bir tesir yapar. Onları bu uğurdan mahrum etmek istemem.

Nermin ıstırapla dinlerken ilâve ettim:

— Bu nihayet aynı evde oturmak şartıyla hediye edilebilir

Nermin şaşkınlıkla:

— Anlamadım efendim, dedi

— Yani, bunu ancak sizin eşiniz olacak bahtiyara hediye etmelidir O mesut insan da bu uğur ve duadan müstefit olur. Ben kabul edemem.

Nermin iyice soldu. Dudakları titriyerek:

— Ne kadar üzülecekler, dedi. Bana gelince böyle utandırılmağa ölmeği tercih ederdim. Emin olunuz yels içindeyim. Onlara ne diyebilirim ki...

Kızın gözleri dolmuştu.

— Şüphesiz bu uğurlu fincanlardan hem kendilerini mahrum etmemek, hem de kendi saadetimi sağlamak için sizinle evlenmeğe kalkıştığım gibi bir şüphe aklınıza gelmemiştir.

Nermin büsbütün şaşırıldı. Bu defa iyice kazanmıştı:

— Benimle evlenmek gibi bir şüphe mi? Fakat hayır efendim. Emin olunuz ki böyle bir cüret aklıma gelmedi.

— Siz buna cüret mi diyorsunuz?

nuz?

Kız mağnum bir halde:

— Değil mi efendim? dedi. Sizin kadar temiz ruhlu bir insana karşı benim gibi fakir, âciz bir kız minnet duygularından başka ne hissedebilir ki...

— Desenize, tarafınızdan beğenilmemeğe, hattâ reddedilmeğe mahkûmum.

Nermin ağlıyacak gibi olmuştü.

— Size kendimi anlatamadım efendim, dedi. Size karşı o derece minnettarız ve sizi o derecede yüksek bir insan karakterinde görüyoruz ki böyle evlenme vehmi gibi duyguya cüret adını veriyorum.

Bu cevaptan sonra şöyle çattıktık:

— Demek aramızda bu yolda bir anlaşmaya imkân yok.

— Açık söyleyiniz Beyefendi. Basit bir sözü bile anıyamıyacak kadar şaşırımdı.

— Meselâ ben size bir evlenme

teklifi yapsam ne dersiniz?

— Sebebini sorarım efendim. Merhamet ve insanlığınız beni hayatımın sonuna kadar takip edecek öyle mi, derim?

— Sebep olarak sizi çok be-

Küçük odalarında, sokağa bakan pencerenin önünde oturarak ihtiyara şu şekilde düşüncelerimi söyledim:

— Gönderdiğiniz o uğurlu fincanları alamadım. Siz onlara bel bağlamış ve iyi geçiminizin sebebini onlarda aramışsınız. Bu fincanları evinizden uzaklaştırmak ne de olsa kalplerinizde bir üzüntü, bir zaaf verecek. Düşündüm, bana lâıyk gördüğünüz bu hediye-den birlikte istifade etmemizi aklına getirdim.

İhtiyar şaşkın bir halde:

— Ne şekilde doktor beyefendi oğlum? diye sordu.

— Meselâ, dedim. Bütün istekleri bir araya getirmek için ben Nermin hanımla evlensem, bu birleşmeyi siz pek aykırı bulmaz mısınız?

İhtiyar apışıp kaldı. Başını eğdi.

Kadın da öyle.

Zaten odada bulunan Nermin uzun kirpiklerini indirmiş, kendi hesabına gül pembe bir hal almıştı.

Cevap alamayınca yüzümü kendisine çevirdim ve:

— Görüyor musunuz Nermin Hanım, dedim. Ne feci bir sükûtle karşılaştım. Herhalde reddime redle karşılık veriyorlar.

Fakat Nermin parmaklarını a- çarak gözlerinden aşağıya doğru bir iki defa indirip kaldırdı. Bana ağladıklarını söyledi.

— 35 —

Hep beraber Anadoluya, kasabaya gidecektik. Fakat ilk gecemiz o küçük evde geçecekti. Bunu ben istemiştim. Onların fakirliğini küçük görmediğimi anlatmak istiyordum.

Bir gün nikâh dairesine gittik. Karı koca olarak bir otomobille döndük. Konu komşu toplanmıştı. Kapıdan içeriye girer girmez karşımda Arifi buldum. Elinde bir demet sarı gül.

— Benden habersiz ha, ağabey, dedi. Fakat biz polis milleti insanın aklından geçenleri de çakarız. Seni boşlar mıyım hiç? Son zamanlardaki telâşını uzaktan uzağa kontrol ediyordum. Mademki sen istemiyordun, ben de ortaya çıkmadım. Ama artık bir kere olsun «Tanrım hazretleri mesut ve bahtiyar etsin» de mi demiyeyim Arifi öptüm. O zaman elindeki çiçekleri uzattı.

— Teşekkür ederiz Arifciğim, dedim. Yegâne çiçeği senden gördük.

Arif kıpkırmızı kesilerek:

— Benden değil be ağabey, dedi. Benden değil be iki gözüm.

— Ya kimden Arifciğim.

— Sey be ağabey. Arkadaşlardan birisinden işte. İsmi lâzım değil...

— B I T T İ —

ORAYA GİTMEĞE
NE HACET..? ATMA..
CA REİS

DOĞRU..
BENİM..
O HALDE..

İSTE ELİMDESİNİZ..
İSTEDİĞİM ANDA SİZİ
GEMİNİN SERENİNDE
SALLANDIRIVERİRİM.

BUNUN O KA-
DAR KOLAY
MI OLDUĞUNU
ZANNEDİYOR
SUNUZ?

KILINCINIZI İYİ KULLAN-
DIĞINIZI BİLİYORUM.
FAKAT TAYFALARIMI
ÇAĞIR ÇAĞIRMAZ SİZİ.
KISKINRAK BAĞLATA-
BİLİRİM.

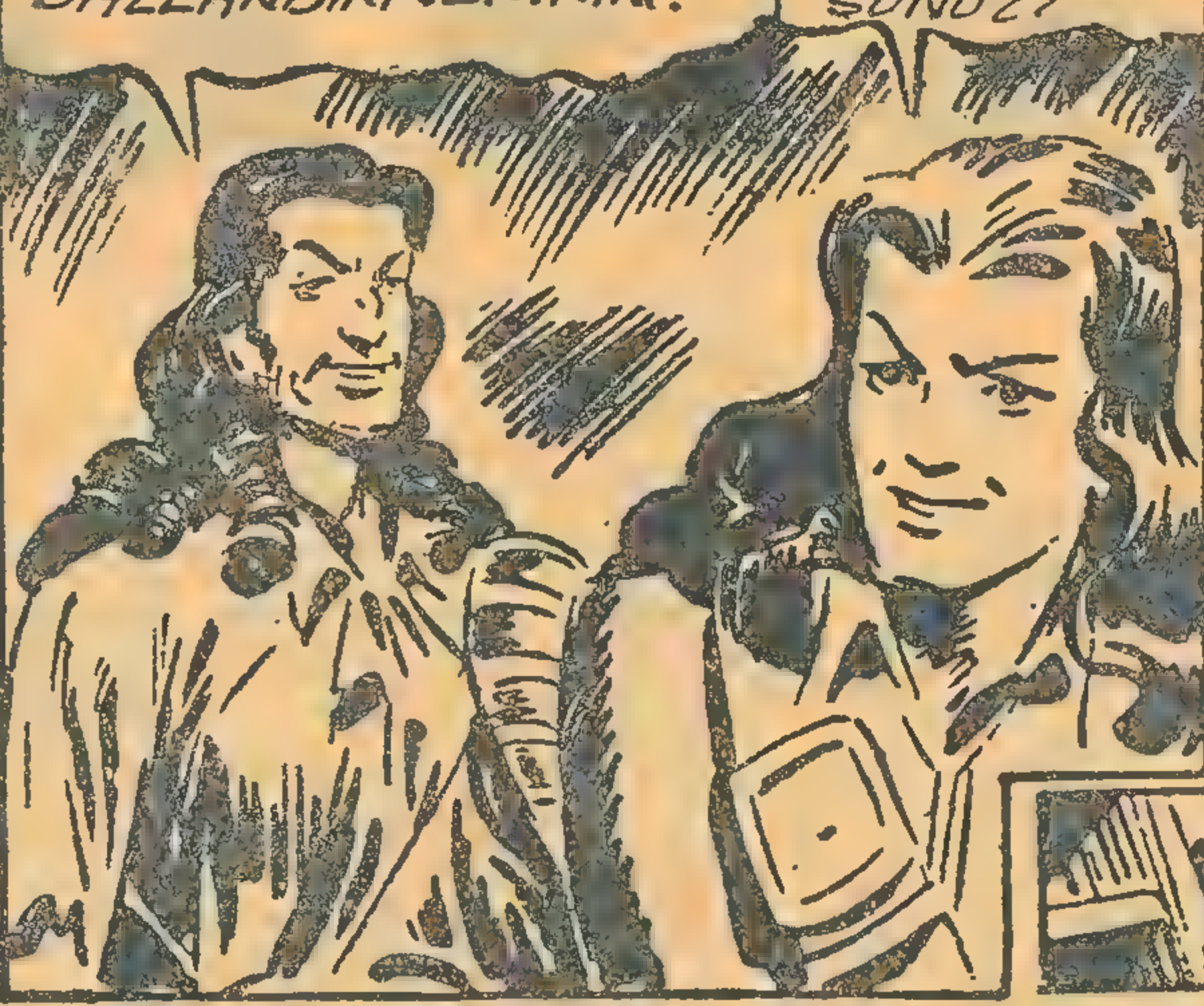
TEVEKKELİ
DEĞİL. BANA
MADRAS KILIC
KULLANMASI.
NI BİLMEZ
DEMİŞLER.
Dİ.

ADALAR KRALİÇESİ

BUNU KİM
SÖYLEDİ?

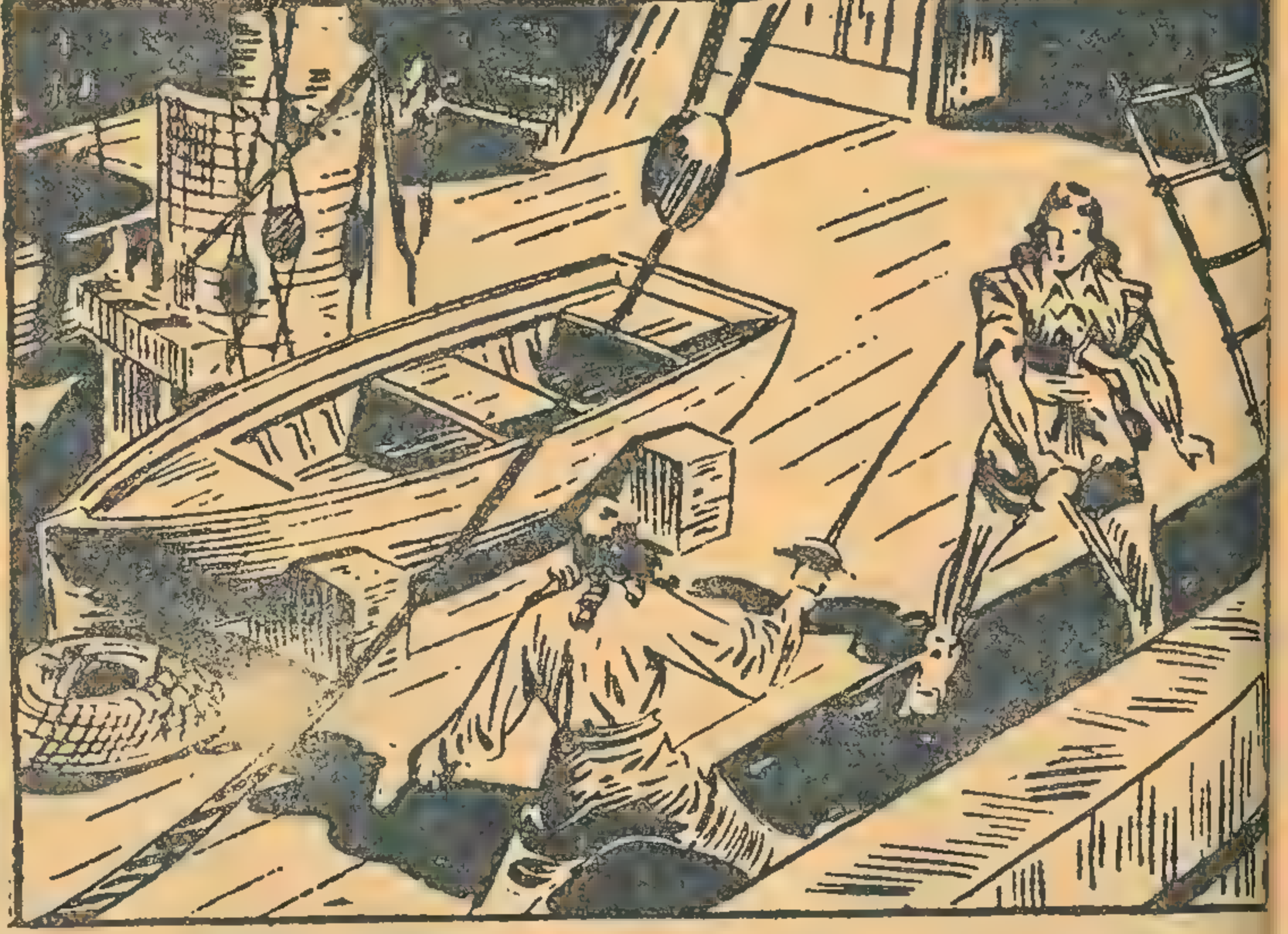
ÖYLE OLMASA
BİR KİŞİYE KARŞI
BÜTÜN TAYFALA-
RI TOPLAMAĞA
NE HACET VAR?
BU KORKUNUZU
GÖSTERİR..

KÜSTAH.. SANA KILICI-
MI NASIL KULLANDIĞIMI
GÖSTEREYİM DE GÖR
ŞİNDİ..

REİS, MADRASIN DALINA BASTI VE İSTEDİ-
Ğİ OLDU. KILINÇLAR ŞAKIRDADI.

MADRAS! GÜZEL BİR
HÜCUM.. İYİ BİR KILINÇ
İMİŞSİN.. BENİ EPEY
TERLETTİN..

NÜKTE YAPACAĞINA NE-
FESİNİ İDAREYE ÇALIŞ-
SAN İYİ EDERSİN..

SEN NEFESİM İÇİN MERAK
ETME.. BANA UZUN MÜDDET
YETER. YALNIZ SEN BANA
DEYİVER.. BU MÜCADELE NE
KADAR SÜRSÜN? BİR SAAT
MI, BİR DAKIKA MI?

BU SENİN ELİNDE
OLAN BİR ŞEY
SANKİ...

TABİ BENİM ELİM
DE.. YORULACAK OLSA
BUNA BİR ANDA SON
VEREBİLİRİM...

YAP TA
GÖRELİM..

PEKÂLÂ.. BAK KILINCIN
HAVADA UÇUYOR..

ARKASI VAR

Sen, Sen Ol.. *Paranın* Feriha Demiray

— Gel, diye koluma yapıştı. İlle bana mahallebi yedirecekmiş

Ay sonunda, küçük aylıklı bir memurun arkadaşına, yaka paça ikramda bulunması tuhafıma gitti. Uzatmıyayım bir mahallebiciye girdik. Ben kadayıf istedim. Raif şöyle bir hesap yaptı:

— Kadayıf kaymaklı olursa seksenerden yüz altmış. Geriye kalır yüz kırk, bakalım o nereden çıkacak.

Kaymaklı ekmek kadayıflarını yedik. Birer sigara yaktık:

— Söyle bakalım, dedim. Mirasa mı kondun? Yoksa piyango mu vurdu?

Güldü ve anlatmağa başladı:

— Birader, ne zaman sokakta bir para bulsam mutlaka iki misli olarak ceremeye veririm. Bu öteden beri böyle. Dinle bak. Bir tarihte Beyceğizde oturuyorduk. Bir akşam eve gelirken yolda bir on liralık buldum. Öyle bir on liralık ki ne üstünde pastırma çimi, ne yağ damlası, ne kurşun kalemle yazılmış hesap, hattâ ne de lâvanta veya turunc kokusu. Senin anlayacağın şöyle bir taze göğüste bile saklanmamış. Bakire bir on liralık. Gıcır gıcır, yepyeni.

Bizimkine söyledim:

— Bey, dedi. Kimbilir kim kaybetti de canı yandı. Sahibini bir bulsak.

Nereden bulacaksın. Zaten kime

söylesen benim der. Para bir hafta kadar bizde durdu. Fena halde sıkılmağa başladım. Mahalleye bir dilenci gelir. İhtiyar bir adam. Adı Aptullah. Bir sabah onu çağırdım. Parayı verdim. Adamcağız afalladı, yüzüme bakarak:

— Aman efendim, dedi. Bir yanlışlık olacak. On lira bu.

— Evet, on lira.
— Bana mı veriyorsunuz?
— Sana veriyorum.
— Hepsini mi?
— Elbette hepsini.

O güne kadar bizden ekmek dilimlerinden başka para namına bir şey almıyan Aptulaah dualar ederek gitti. Arkasından yarım saat geçmeden bakkalla bir polis kapıya dayandı.

— Efendim bu parayı bu adama siz mi verdiniz?

— Evet, ben verdim.
— Neden verdiniz?
— Allah Allah. Verdim işte.

— Yok yani, bu zamanda dilenciye on lira vermek biraz insana şüpheli gelir de.

Aksi gibi bakkaldan veresiye alıyoruz. Borç ta gırtlığa kadar. Hakikati söylemeğe mecbur oldum:

— Parayı yolda buldum. Bu zamana kadar arıyan soran olmadı.. Ben de çıkartıp bu adama verdim.

İş bununla kalsa iyi. Yarım saat daha geçmeden bakkal gelenlere yaymış. Kapıyı serseri kılıklı bir herif dayandı. Parayı düşürdüğünü söyledi. Önce yalvardı, sonra tehditlere başladı. Çıkartıp on lira da osoysuza verdim. Derken ertesi gün kapı karşı komşumuzun hizmetçisi iki gözü iki çeşme gelmez mi? Meğer parayı hakikaten düşüren o imiş. Hanımı da geldi.

Paranın yeniliğini, düşürdüğü saatı anlattı. Kızın alın teriyle kazandığını, fena halde canı yandığını anlattı. Bende para yok, Rica ettim. Aybaşını beklettim ve çıkartıp on lirayı verdim. İşte böylece o uğursuz parayı yüzde iki yüzle ceremeye verdim. Artık kapıya dadanan dilencilerin dırıltısını sen tasavvur et.

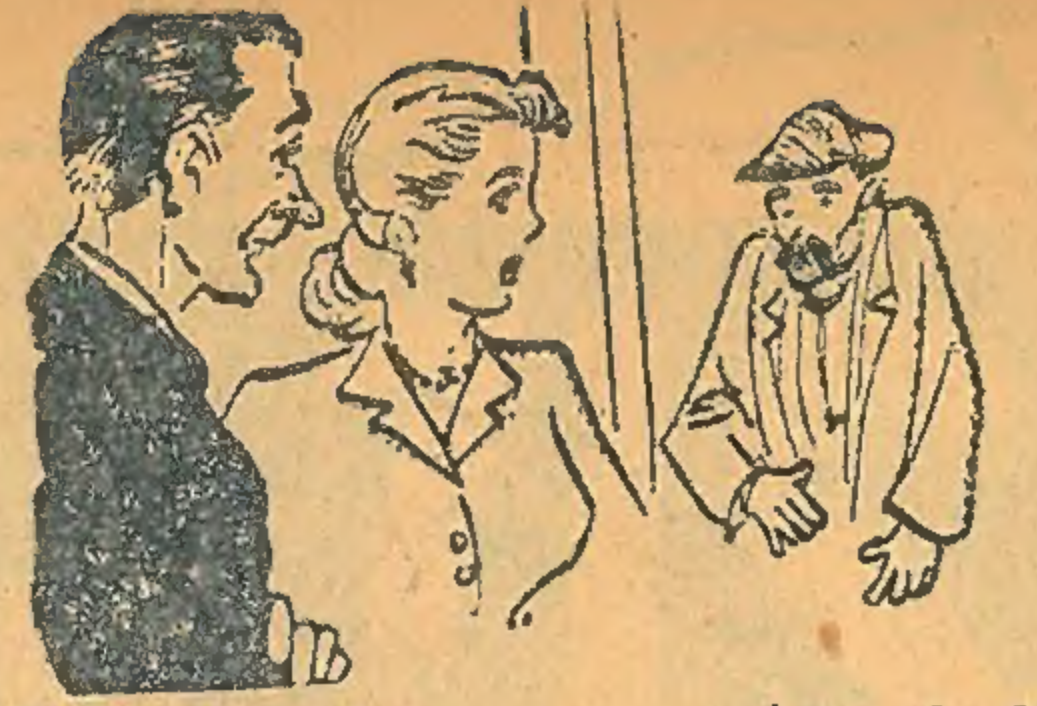
Bir gün, bir vapurda bir küçük çanta buldum. İçinde sahibinin adresi de var. Beş lira kadar bir para. Kalkıp bir mektup yazdım. İki gün sonra elinde nüfus kâğıdı

ile bir delikanlı geldi. Para anasınınmış. Hem mektubu, hem de nüfus kâğıdını getiriyor. Daha ötesi var mı? Çıkartıp verdim. Fakat delikanlı dayandı:

— Hayır, bunun içinde beş yüz on değil, on buçuk lira varmış.. Annem öyle söyledi.

Ölür müsün, öldürür müsün? Biz takdir ve teşekkür beklerken bir de hırsız oluyoruz. Nihayet karakolluk olduk. Komiser benim iyi niyet sahibi olduğumu hareketimden anlamıştı, ama ötekilerin dediği dedik. Parayı karakola bıraktım. Fakat yakamı kurtaramadım. Şirret oğlan:

— Ben bu parayı ciğerini söker alırım, diye yollarımı mı kesmedi. Daireye kadar mı gelmedi? İş mahkemeye kadar dayandı. Gel, git tam on bir lira masraf ettim.

Hak kazandım amma işte bulduğum paranın iki misli cebimden çıktı. O tarihten sonra nerede paraya raslasam kaçırım.

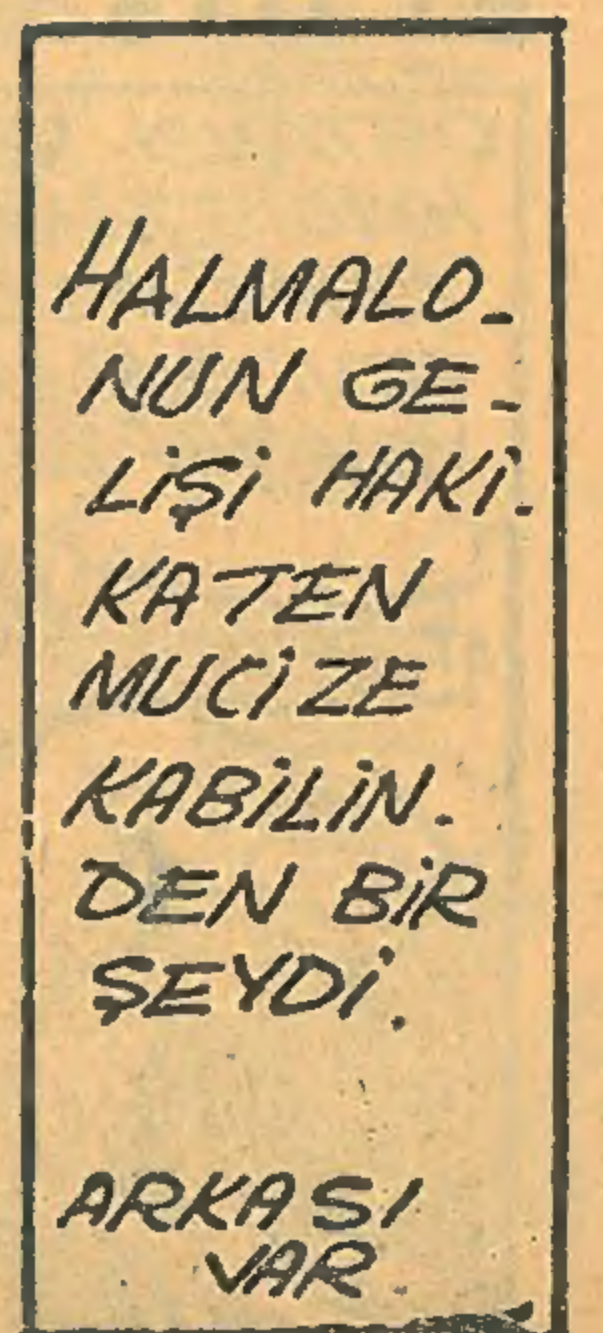
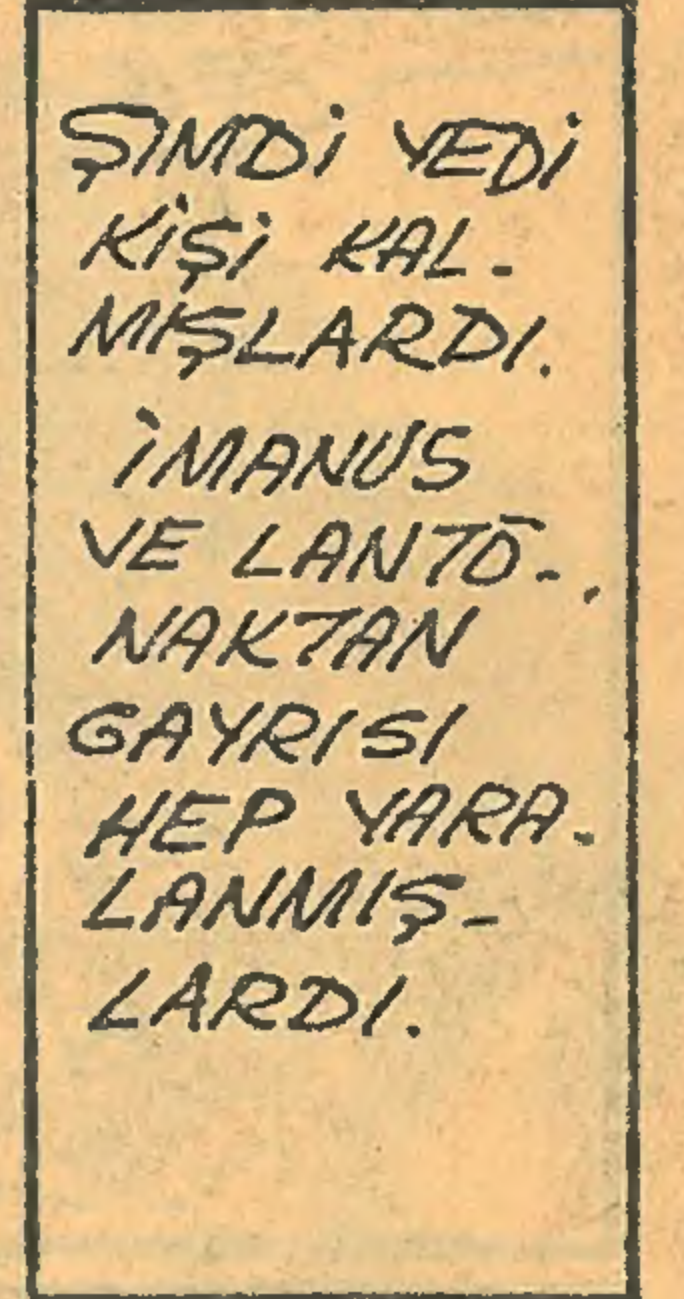
Raif sesini indirerek:

— Körolası talih, dedi. Bugün, daireye giderken kaldırımın kenarında yarı çamurlu bir gümüş lira bulmıyayım mı? Zahir uslanmamışım. Alıp cebime koydum. İşte sana rasladım. Şununla bir mahal-

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

47

giltire kraliçesinin kuryesi olduğunu, İspanya kralı Filip'e bir mektup getirdiğini söyledi. Sözlerini tevsik etmek için de paketi açarak mühür ve damgayı gösterdi.

Muhafız Don Pedro de Lomayo ona kötü kötü bakarak âdabı muaseret icabı, birkaç kelime söyledi. Kraliyet habercilerinin, mütereddi bir kavimden ve her türlü mücazata lâyık insanlardan olsalar bile, mukaddes olduklarını da biliyordu. Onun için geminin beynelmîl kaideler gereğince limanda kalacağını söyledi. Sir Oliver'in ricası üzerine de kar, su ve erzak gönderceğini vadetti.

Sir Gervase muhafız komutanının kayığı ile sahile çıktı. Yanına iki adam almak istemiş fakat komutan, hizmetlerine bakmak üzere kendisine iki İspanyol usak vereceğini, onların memleketi tanımları bakımından daha faydalı olacaklarını söylemiş ve mülâmetle Gervasenin ricasını reddetmişti. Gervase maksadı anlamıştı, muhafızın yanına katacağı adamlar onun muhafızları olacaktı. Komutan onu gözaltı edemeyeceği gibi, tamamiyle de serbest bırakamıyacağı için bu çareyi düşünmüştü. Sir Gervase için bunun ehemmiyeti yoktu. Çok kısa bir zamanda Madrid'e ulaştı. Onlara kalsaydı bu İngiliz mütereddisini eli, ayağı bağlı olarak Madrid'e götürürlerdi.

Sir Oliver Tressillion Santanü bekliyecekti. Eğer bir ay der'de kalarak Gervase'nin dönüşü zarfında dönmez, yahut bir haber göndermezse vaziyeti kraliçeye bildirmek üzere İngiltereye dönecekti. Bu anlaşma üzerine iki arkadaş vedalaştılar ve Sir Gervase yol boyunca güneşten karatmış ve bir İspanyola dönmüş tenille, iki usak kılıklı muhafızı ile Madrid'e doğru yola çıktı. Atların ve dağlık arazinin müsaadesi nisbetinde süratle seyahat ettiler. Tabiat ve insanların tenevvüü yüzünden hiç sıkılmamıştı. Gözleri daima ileriye şüphe ve kuruntularının son bulacağı belki de Allah yardım ederse ümitsizliğin sona ereceği yere bakıyordu...

Kara yolculuğu da altı gün sürdü. Yine de bitmedi. Kral Eskürial'da, dağlar yamacında mimari ve tezyinat bakımından bir şaheser olarak tamamlanması için çalışılan geniş manastır sarayında idî. Altıncı gün akşam üstü Gervase ve iki arkadaşı başşehre geldiler. Esküryal'a doğru yola çıkabilmek için sabahı beklemek mecburiyetinde idiler. Oraya varıncaya kadar da geniş İspanyol arazisi üzerinde bir hafta geçirmiş oldu. Kapalı bir gündü. Bulutlar, muazzam sarayın arkasında dağların bir parçası gibi duruyordu. (Arkası var)

SEN, SEN OL

(13. sayfadan devam)

lebi yiyelim, dedim. Mesele bundan ibaret.

Sonra seslendi:

— Garson oğlum, dedi. Bir su ver bana. Hesabımızı da gör.

Garson hesabı yaparken Ralf hesaba bakacağını diye suyunu içtiği bardağı boşluğa bırakmaz mı? Bir şangırtı koptu. Garson pişkindi:

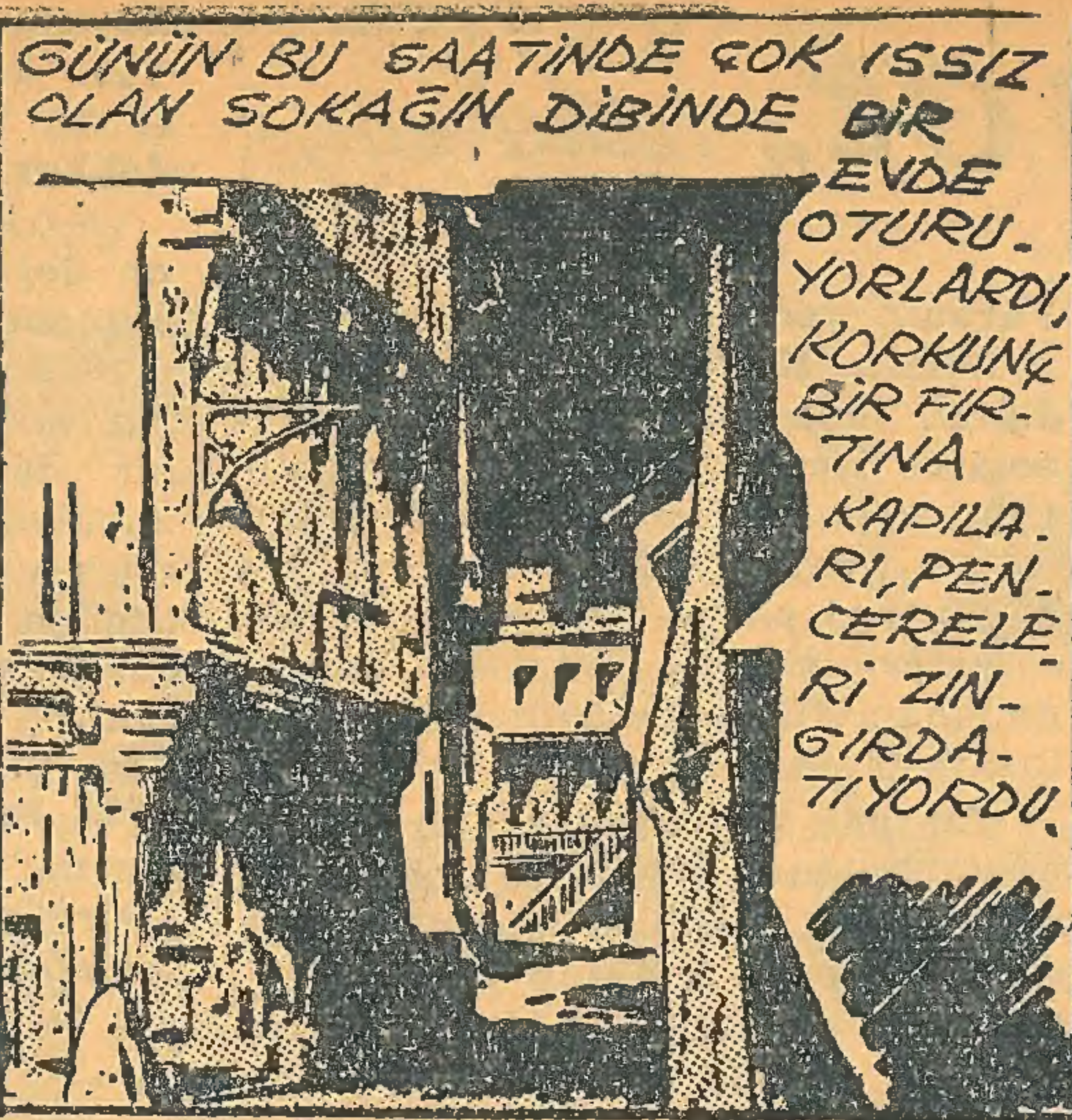
— Uğurdur beyim, dedi. Gelecek kaza böyle esyaya gelsin. Ne olacak? Toptan flatı yüz kırk kurus.

Caddeye çıktığımız zaman Ralf:

— Gördün mü hesabı? dedi. İşte tamam üç yüz etti. Kardeşim, sen sen ol, sokakta gördüğün parayı alma. Bucak bucak kaç!

KORSANLAR KRALI DİYE ANILAN KORMORAN MERSEDESLE EVLENDİKTEN SONRA SENMALO LİMANINA DEMİR ATTİ. GÜZEL MERSEDES ÖLDÜ. VE KORMORAN MEYDANA GETİRİRKEN ÖLDÜ. İÇİNDE BIRAKTI.

GÜNÜN BU SAATİNDE ÇOK İSSİZ OLAN SOKAĞIN DİBİNDE BİR EVDE OTURU. YORLARDI. KORKUNÇ BİR FIRTINA KAPILARI, PENCERELE Rİ ZİNGİRDATIYORDU.

KORSANLAR KRALI ES. Kİ MUĞOSUYLA BERABER BİR YELKENLİ MAKETİNİ TETKİK EDİYORLARDI.

OSTAND HAVUZLARINDA YENİ KIZAĞA KONULAN NEFİS BİR KALYON.. PEK GÜZEL..

BU KALYON SİZİN OLSAYDI KAPTAN...

KORMORAN CEVAP VERMEDİ.

BU SIRADA İÇERİ BİR İHTİYAR GİRDİ AKSAMIN HAYIRLI OLSUN KAPTAN.. NE FIRTINA..

BU SEN MALONUN ZENGİN ARMATÖR LERİNDEN KLEGER İDİ. İÇKİ VE ŞEKER TİCARETİ YAPARDI.

BEN LAKİRDİYİ UZATMA. SİNİ SEVME. HEMEN SADEDE GELEYİM. GEMİN (AKONKAĞA) DENİZDE ÇÜRÜYECEK. BİRİŞ YAP. MAK İSTERSEN YARDIM EDERİM.

BAY KLE GERİ. BEN TÛCAR DEĞİLİM.

ARMATÖR GİTTİ. GECE BASTIRDI. KORMORANLA MUĞO OĞLU KÜÇÜK KORNELİN YANINA ÇIKTILAR.

MUĞO.. BU BENİM OĞLUM, MERSEDESİN OĞLU... ONA, DENİZE ÇIKMI. YACAĞIMI, DİYE SÖZ VERMİŞTİM.

OSTAND VE LONDRALILAR HİNDİSTANA GİDE GELE ZENGİN OLDULAR. YENİ BİR KON. VDY YAPILSA..

KUZUM. KENDİ İŞİNİZİ KENDİNİZ GÖRÜN.

ALNIMIN

YAZISI

ESKİ HAPİSHANE ARKADAŞLARIMIN BÜTÜN GAYRETLERİ BOŞUNA YDI. HAPİSHANE HÖCREMİZ BİR VAHŞİ HAYVANLAR KAFESİNE DÖNMÜŞTÜ.

DELİ OLMA EVLAT.. FENA LÂF ETMEDİ.. O BAŞKA TÜRLÜ KÖ- NUŞAMAZ.. ALDIRMA BOŞVER YAHU..

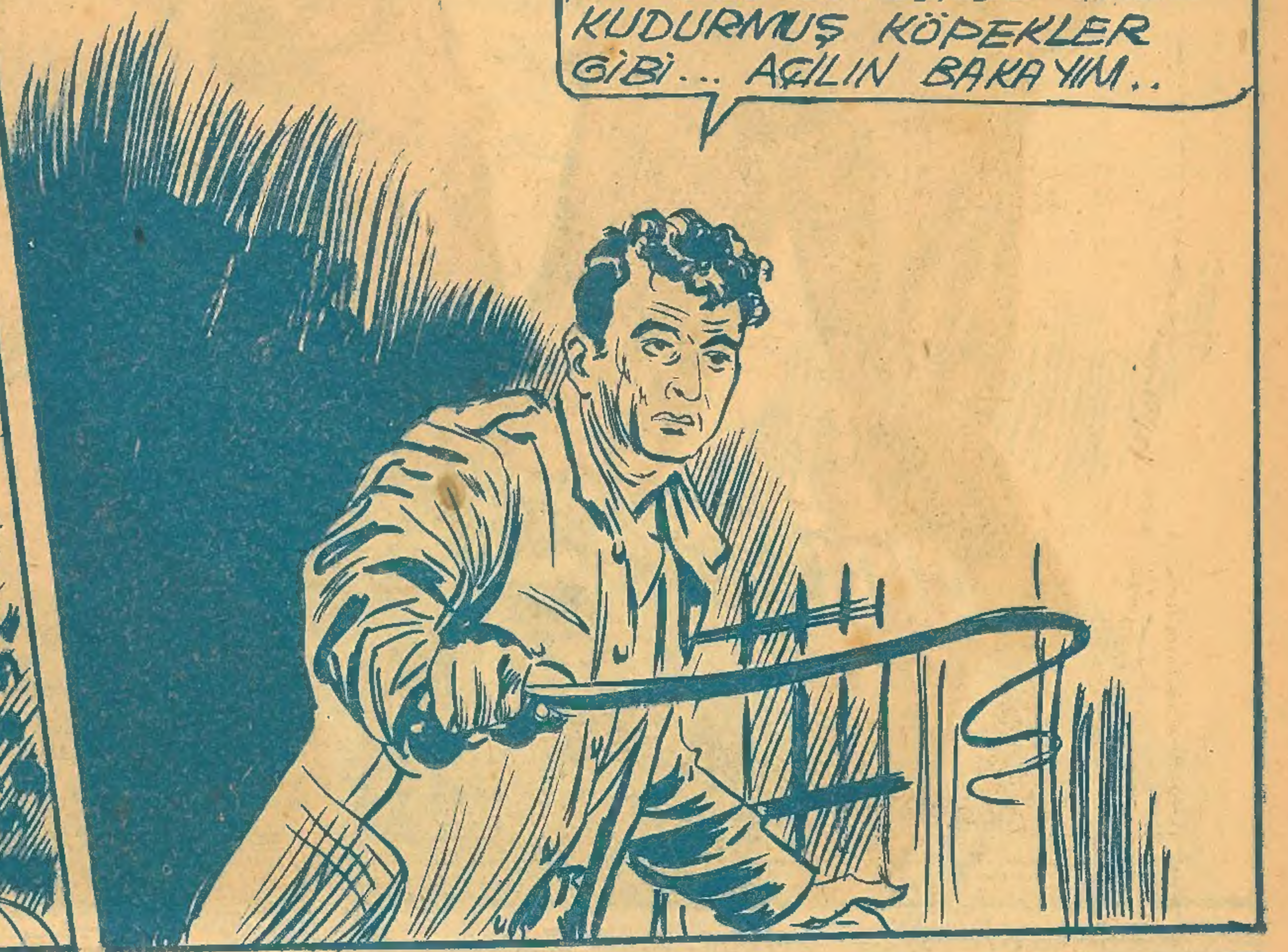
BIRAKIN BE- Nİ... YOKSA HEPİNİZİ MAHVEDERİM.

18/1

TAM BU SIRADA BENİM MAHUT GARDİYAN İÇERİ GİRDİ. ELİNDE KOCAMAN BİR KANÇI VARDI.

NE OLUYORSUNUZ YAHU.. KUDURMUŞ KÖPEKLER GİBİ... AĞLIN BAKAYIM..

BİRŞEY DEĞİL BENİ BİRAZ SİNİRLENDİRDİ DE..

MAŞALLAH.. DAHA NE OLACAK.. BOĞAZLAŞIP DURUYORSUNUZ.. YA SEN.. MIYMIN TI AŞIK ARSLAN KE.. SİLMESSİN

YALAN SÖYLEMEMİŞ.. GAZETELER HER GÜN SENİN HASPA'NIN RESİMLERİ İLE DOLU.. BİR BAŞKASINLA SEVİŞİYOR..

ZATEN ÂSÂBIM BERBAT OLMUŞTU. GARDİYANIN BU SÖZLERİNE NE YAPTIĞIMI BİLEMEDEN BİR KROŞEYLE CEVAP VERDİM. BU YAPTIĞIM HATALARIN EN KÖRKÜNCÜ OLDU.

SEN BİRAZ NEZAKET DERSİNE MUHTAÇSIN.. ONUN DA MERTEBİ YOK..

150/1

GARDİYAN KUVVETLİ BİR ADAMDİ. ÇABUK DOĞRULDU. BAŞLADI KANÇIYI SALLAMAYA..

BEN SANA GÖSTERİRİM.

GARDİYANA YARDIMCI DA GELDİ
BENİ DÖVE
DÖVE YERE
YATIRDI-
LAR..

GERİSİNİ
BİLMİYORDUM
BAYILMIŞIM.

ONU YALNIZ BAŞINA BAŞ-
KA BİR HÖCREYE KAPA-
TALIM.. BİRAZ KENDİNE
GELSİN..

BİNBİR ROMAN

18/2

ÜZERİMDE FARELERİN GEZİNDİĞİNİ
DUYARAK KENDİME GELDİM. BENİ ATTIK.
LARI YER RUTUBETTEN SIRILSIKLANDI.

KALKTIM OTURDUM. HER
YERİM SIZIM SIZIM SIZLI-
YORDU. BAŞIM DEHŞETLİ AĞ-
RIYORDU.

BİRAZ SONRA DIŞARIDA BİR
AYAK SESİ DUYDUM. GELEN
GARDİYANIMDI.

SÜKUNET BULDUNUZ MU KÜÇÜK
BEY? BEN SENİ BURADA
TERBİVE EDEYİM DE GÖR
GÜNÜNÜ.

BÜTÜN BİR GÜN YERİMDEN KIPIRDA-
MADAN KALDIM. BÜTÜN BU HADİSELER
RÜYAMDA OLUYORMUŞ GİBİ BİR HAL VARDI
İÇİMDE.. FAKAT NİHAyet İYİCE AKLIM
BAŞIMA GELDİ.

HEPSİNİ..
HEPSİNİ
GEBERTME-
LİYDİM..

150/2

İÇİMDEN BAĞIRMAK..
HERŞEYİ KIRMAK, PARÇA-
LAMAK ARZUSU GELİYOR-
DU. VÜCUDUMDAKİ YARA
BEREYİ UNUTTUM.
YENİ GELEN MAHPUS
DURAND'IN VE GARDİYA-
NIN SÖyledİKLERİNİ
DÜŞÜNMEĞE BAŞLADIM.

AĞIZLARINDA NE GEVE-
LİYORLARDI?... DAHA
ONBEŞ GÜN EVVEL BENİ
SEVDİĞİNİ SÖYLEMEDİ
MİYDİ? İMKÂNI YOK...
YA GAZETEDEKİ REŞİMLER.

ARKASI VAR

